

TEMA: LANDSMØTE

■ ■ Etter et vellykket landsmøte er RV på vei mot nye oppgaver. Det ble ingen store endringer i RVs politikk, og partiet står samlet om å ville føre en offensiv valgkamp. Landsmøtet slo fast at RV skal være det samlende partiet for revolusjonære, og at målet nå er å få to personer på stortinget.

leder, SIDE 4-7 og 13

■ ■ 3.-4 mars arrangerte danske Enhedslisten sin femte «Europa-konferanse» i København, denne gangen med 170 deltakere. Opprør var til stede, sammen med et utall av europeiske venstreorganisasjoner og EU-kritikere. Nasjonal sjølråderett, antikapitalisme og demokratikamp stod i sentrum.

SIDE 8-9

■ ■ En hovedsak for RV fremover er kampen mot rasering av velferdsstaten. Samtidig må vi stille opp offensive krav om en virkelig modernisering – på de ansattes og brukernes premisser. En arbeidsgruppe la frem en rekke forslag på landsmøtet, og idemyldringen fortsetter med uforminset styrke.

SIDE 10-11

Opprør

Medlemsblad for Raud Valallianse

NR 3 2001

Dette nummer:

CHIKU ALI

KAMP MOT EU

SJUKEHUS

IRAK-SOLIDARITET

SV I REGJERING?

Neste stopp Stortinget!

Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhaus gate 27, 0183 Oslo

C-BLAD

<http://www.rv.no> - den revolusjonære heimesida for deg!

OPPRØR

MEDLEMSAVIS FOR RAUD VALALLIANSE

BLADSTYRER: Bjarke Friborg
BLADSTYRE: Finn Olav Rolijordet, Else Merete Thyness, Kari Celius, P I Hellesnes, Lars Akerhaug
BLADBUNAD: Bjarke Friborg, TRYKK: Avistrykk Norge

ADRESSE: Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
TELEFON: 22 98 90 54, TELEFAKS: 22 98 90 55
E-POST: oppror@rv.no

Stoffrist for neste Opprør: 17.4.01

RV-konto: 0823 03 11 944
(Opprør og medlemsinnbetaling)

RV og stortinget

RV har vokst fra 68 til 96 aktive lag på to år, en økning på 40%. RV går fram, selv om det ikke er kvantesprang vi går fram med. Men vi har politikken, vi har folk og vi har en reell mulighet for å komme tilbake på stortinget.

Den politiske situasjonen er at SV-ledelsen fortsetter å skyte sjølskudd, Framskrittspartiet fortsetter å være "den kvite manns parti", og Arbeiderpartiet fortsetter å være kapitalens bestyrere i Norge.

Da er det opp til RV å bruke denne situasjonen. Vi har en unik plass i norsk politikk. Det politiske er der, politikken vår er der, forholda ligger til rette for det, det er opp til oss å gå ut og slåss og få det til.

Vi skal på Stortinget fordi vi er et parti som står i solidaritet med de undertrykte, et parti som er på motsatt lag av den norske regjeringa. I Kosovo, i Irak, i Palestina, og over alt ellers i verden.

Vi skal på Stortinget fordi vi er for et forsvar av Norge og mot et angrep på andre, og vi vil stå i spissen for å slåss mot omlegginga av det norske forsvaret, mot "out of area" - vi vil ha lovforbud mot at norske styrker skal brukes i operasjoner på annen jord. Og vi vil ha politisk militærnekting til den type aktivitet.

Vi skal på Stortinget fordi vi er for begrensninger på den internasjonale kapitalen - i

Norge og i verden. Og slåss for at Norge skal være en pådriver for dette. Vi skal på Stortinget fordi vi mener at de pengene som er sylta ned i oljeformua skal brukes på å omlegge norsk industri til å bli en miljøvennlig industri. De skal brukes til å bygge ut infrastruktur, på å bygge breibånd til folk, til å gjøre Norge til en ledende datanasjon, til å skaffe PC-er til hver elev i den norske skolen, til å skaffe kontor til lærerne, til å skaffe etterutdanning til alle folk. Vi vil bruke disse pengene på infrastruktur, velferdstiltak og omlegging i miljøvennlig retning.

Men RV er ikke et parti som tror vi kan forandre virkeligheten ved å putte en seddel i ei urne, eller ved å stemme rett på Arbeiderpartiets budsjett og flytte to komma. Skal du gjøre noe med Tore Tønnes sjukehusreform, så må folk i heile landet mobiliseres mot Tore Tønnes sjukehusreform. Skal du gjøre noe for å redde velferdsstaten, så må vi vitalisere Aksjon for Velferdsstaten, lage allianser med fagbevegelsen, bruke den og alle andre og stå fram i kommunestyrene som ei pressgruppe for disse bevegelsene. Bare da kan vi vinne gjennomslag. Vi skal slåss på disse måtene. Vi må alliere oss med folk, og slåss sammen med folk. Bare slik kan vi skape et bedre samfunn, i Norge og internasjonalt.

Aslak Sira Myhre

Rød Sommerleir! 9.-15. juli

HVOR?
Strand leirsted
utenfor Sandefjord

■ **KVINNEKAMP** vil være en av flere røde tråder gjennom debatten på Rød Sommerleir 2001. Utviklinga i verdensøkonomien er noe annet vi vil se på. Hva skjer? Hva betyr **GLO-BALISERING**? Er munn- og klovsyken et resultat av globalisering eller industrielt jordbruk?

■ Hva betyr utviklinga av kapitalismen for kampen for sosialisme? **TEKNOLOGIEN** gir oss alle tenkelige og utenkelige muligheter, men **MILJØET** setter klare begrensninger. Hva betyr dette for oss og vår kamp?

■ **VENSTRESIDA** i Norge er mangfoldig, med mange ulike retninger. Hva er likheter og ulikheter? Hvordan kan kampen for et sosialistisk Norge styrkes? Hvilke allianser kan bygges?

■ Hvordan sørger vi for at Rød Valgallianse kommer inn igjen på **STORTINGET**? De siste dagene har vi valgkampverksted, hvor vi både snakker politikk og aktivisme!

■ Pionerleir er en egen leir for barn fra 6-15 år. Pionerene sover i telt og har sitt eget opplegg. Det blir kanopadling, nattløp, bading, høytlesing, fotball, krabbefisking og sol og sommer.

Leiren arrangeres av RV, AKP og Studieforbundet for Folkeopplysning. Mer info på tlf. 22 98 90 50, eller på e-post: roed_sommerleir@sosialisme.no.

Chiku Ali står på 9. plass på RV sin stortingsliste i Hordaland. Hun er opprinnelig fra Tanzania, og er bl.a. kjent for sitt arbeid mot kjønnslemlesting av kvinner.

"Riv ned gjerdene - slipp oss frem!"

8. mars delte Hordaland RV ut et 12-siders hefte om kvinnekamp med tema som spiseforstyrrelser, 6-timers dag og mye annet. Dette intervjuet stod første gangen på trykk i dette heftet.

– Det offentlige synder mest mot innvandrerkvinner. For å bedre kvinnenens situasjon er det nødvendig med lovendringer som sikrer innvandrerkvinner opphold på selvstendig grunnlag. Integreringen må bedres gjennom å heve kunnskap og stimulere til forståelse både hos innvandrerne og hos offentlige saksbehandlere. Innvandrerkvinnene må tilbys arbeid.

Dette krever Chiku Ali, innvandrerkonsulent i Bergen

kommune og RV-representant i bystyret.

OFFENTLIG ANSVAR

Innvandrerkvinner er ingen homogen gruppe. Noen har akkurat kommet til Norge, andre har bodd her i mange år, og de kommer fra en rekke forskjellige land. Til tross for at de kan være i svært ulike livssituasjoner, har de til felles at de møter barrierer på to hold, både fordi de er kvinner og på grunn av sin etniske opprinnelse. Innvandrerkvinner kommer til et land og en kultur de ikke kjenner. Dette, sammen med belastningen det å forlate hjemlandet medfører gjør at de ofte ikke har krefter til selv å ta initiativ. Chiku mener at det offentlige må på banen, også etter at de har fått et sted å bo.

– Innvandrerkvinnene er ressurssterke og mange har utdanning. Norge må bli flinkere til å anerkjenne denne kompetansen og legge til rette for at

folk motiveres, ikke stoppes. Det er lettere å lære språk når man motiveres og føler at den kompetansen man har verdsettes, sier hun.

– Kvinnene lider når de befinner seg et sted uten sosialt nettverk, sier hun videre. Deres eneste kontakt med verden utenfor er noen timer i uken på norskkurs. Ofte opprettholdes familiestrukturer som tilsier at hus, hjem og barn er kvinnens ansvar, mens mannen skal forsørge dem. Dette kan gi seg utslag i at kvinner blir isolert i hjemmet, mens mannen blir bedre integrert fordi han i større grad er ute i arbeid.

ET PROBLEM FOR BARNA

Barna blir integrert gjennom skolen, men samspillet mellom hjem og skole er viktig for barnas utvikling. Dette kan svekkes når mor, som ofte har hovedansvaret for barna, ikke

kjenner de forholdene barna vokser opp under. Når hjem og skole ikke klarer å samarbeide vil barna ofte stille svakere, både faglig og sosialt enn sine etnisk norske klassekamerater. Ofte føler innvandrerkvinner seg kritisert, for eksempel av helsestasjoner eller av barnevernet for måten de oppdrar barna sine på, noe som har å gjøre med manglende forståelse av kulturelle forskjeller.

– Kritik er ikke med på å heve selvbildet til disse kvinnene. De trenger forståelse og veiledning og en mulighet til å være en deltakende part som kan påvirke livene sine, mener Chiku.

– Informasjon og kommunikasjon er uhyre viktig. I dag er det for lite kunnskap i forvaltningen og faginstanser om innvandrerkvinnens situasjon og om hvordan man best kommuniserer med dem. De må også få mer oppfølging og flere tilbud i hverdagen.

Vold mot innvandrerkvinner

Mange kvinner har problemer med å få opphold i Norge. En gruppe av kvinner er asylsøkere på bakgrunn av at de rømmer fra vold og seksuelle overgrep. Mange av disse risikerer å bli sendt tilbake, og det er nødvendig å innføre og håndheve regler som gjør at kvinner som flykter fra disse problemene får innvilget asyl.

Utenlandske kvinner som er gift med norske menn har ikke mulighet til å få opphold på selvstendig grunnlag før etter fire år. Hvis de løver i et mishandlingsforhold står de uhyre svakt. Hvis de bryter ut risikerer de å sendes tilbake, men dersom de skiller seg risikerer de å bli utstøtt fra familien.

RV KREVER:

■ Kvinner som flykter fra kjønnsbært undertrykkelse og mishandling må få opphold i Norge.

■ Utenlandske kvinner som lever i et mishandlingsforhold må få opphold på selvstendig grunnlag.

Smått og godt i RV

Nye på kontoret

Sigrud Staurseth ble ansatt i februar i hel stilling for først å arbeide med landsmøtet, deretter stortingsvalget. Hun fortsetter i denne jobben fram til 1.10.01. Stillingen er delt mellom arbeid for RV sentralt og Oslo RV.

Johannes Wilm ble også ansatt i februar i halv stilling som IT-ansvarlig. Stillingen skal fungere fram til 1.10.01 og har sammenheng med både det daglige behov og valgsatsingen.

Dermed burde kontoret være godt forberedt på hardt arbeid fram til valget.

Nytt landsstyre

Det nye landsstyret består av ialt 56 personer - dvs 26 faste + 25 vara + 5 på ei fri varaliste. 9 av disse er tiltrådt et midlertidig arbeidsutvalg. Det er: Aslak Sira Myhre, Chris Hartmann, Erling Folkvord, Finn Olav Rolijordet, Ana Lopez, Asgeir Bell, Kari Celius, Elise Malde og Kristine Nybø. Det faste arbeidsutvalget vil bli konstituert på landsstyrets første møte den 29. april.

LO-forbund støtter RV

Hotell- og restaurantarbeiderforbundet har bevilget penger til tre partier foran årets valgkamp: Ap, SV og RV. Bevilgningene er symbolske og størst for Ap. Men forbundet legger stor vekt på å behandle alle tre som viktige støttespillere for fagbevegelsen.

Rød Kontantstøtte

Denne innsamlingen er en liten suksess. I januar/februar kom det inn nesten kr 20.000. Flere av bidragsyterne har gitt det som kan kalles betydelige summer. Fra neste nummer av Opprør vil Rød Kontantstøtte nyrelanseres og innsamlingen skal settes opp med fylkesvisesøyle.

RVs debattliste

Antall deltakere på debattlista er i ferd med å passere 300. Ikke alle er like aktive på lista, men inntrykket er at bruken av lista er positiv for organisasjonen. Deltakerne sletter det de ikke finner nyttig, og følger med på andre ting. Av de debattene som har engasjert den siste perioden, er spørsmålet om forbud av nazioorganisasjoner.

Ei plattform å stå på

Av Pål Hellesnes

Skulle ein tru på media si dekning av det nyss avholdte RV-landsmøtet, var det to ting møtet handla om: Strida mellom AKP og "dei andre" og harde ordskifte kring spørsmålet om RV skulle omfanna den franske sosiologen Pierre Bourdieu eller ikkje. Heldigvis er dette eit stykke frå sanninga. Landsmøtet var i aller høgste grad prega av politikk, med ordskifte og strid om RV sitt nye prinsippprogram som den største saka.

Bakgrunnen for saka var at landsmøtet i 1999 vedtok at det i dei to åra mellom landsmøta skulle gå føre seg ein prosess leia av ein komité som skulle laga framlegg til eit heilt nytt prinsippprogram for partiet. Både den sentrale komitéen og ulike RV-lag rundt om i landet deltok og bidro med idear og framlegg. At dette var ein sak som engasjerte mange krefter i RV var tydeleg: På landsmøtet var det rundt 100 ulike framlegg til prinsippprogrammet.

FRAMTIDSRETTA

Komitéen, og seinare landsstyret, var samde om at ein ørskjå ein meir framtidsretta plattform. Mindre vekt skulle leggast på historikk, og meir på analyser av kva for samfunn RV ønskjer å skapa. I staden for at landsmøtet skulle ta stilling til alle dei

ulike stridsspørsmåla kring historia til sosialismen, skulle ein ha mykje vekt på kva for lærdomar vi kan trekkja av historia, lærdomar som kan hjelpa oss å bygga eit samfunn verdt å kjempa for. Men jamvel om dette var innrettinga på programmet var historikken nett noko av det det sto strid om på møtet. Især vekte oppsummeringa av den kinesiske revolusjonen debatt.

Somme i RV, især grupperinga Forbundet Internasjonale (FIN), hevdar at det aldri var nokon sosialistisk revolusjon i Kina, og det dermed aldri var sosialisme der. På den andre fløya finn vi ML-gruppa Revolusjon og AKP, som meiner at det var ein sosialistisk revolusjon, men at det gjekk gale seinare.

DEN VANSKELEGE KOMMUNISMEN OG GLOBALISERINGA

To andre saker som vekte strid var korvidt RV skal nytta omgrepet kommunisme, og korleis RV skal forhalda seg til globaliseringa. Dei som er mest kritiske til å ha kommunismen som ein del av RV sitt program argumenterte på to vis: Somme hevdar at det å skriva at RV er for kommunismen snevrar inn fronten, sidan folk som "berre" er sosialistar ikkje kan vera samde i kommunismen som mål, medan andre hevdar at omgrepet kommunisme er for kompromitert etter diktatura i

Austblokken til at RV kan nytta det.

Globaliseringsstriden handla hovudsakleg om to ting: Det nasjonale spørsmålet, og om ordet globalisering er ei tåkelegging av det reelle innhaldet i den "nye verdsøkonomien". Den nasjonale striden handlar om spørsmålet om sosialismen må vera internasjonal og om han kan vera overnasjonal. Her og vart FIN og AKP motpolar. I tillegg var det somme som hevdar at det å nytta ordet globalisering var å leggja lokk på at det er god gamaldags imperialismen vi ser i verdsøkonomien i dag.

KOMPROMISSPROGRAM

På fleire av dei store stridsspørsmåla vart resultatet at ingen av fløyane kan seia at dei "vann". Delvis skjedde dette gjennom at LM valde å ikkje ta stilling til meir intrikate historiske analyser, og heller konsentrera teksten kring kva vi har lært for framtida, og delvis valde LM å ikkje vedta tekst på spørsmåla det var mest strid om.

Attvald leiar for RV, Aslak Sira Myhre, slår jamvel fast at det er feil å seia at RV har vald å ikkje ta stilling. – Vi må sjå på kva vi skal ta konkret stilling til. Eg meiner at vi tok stilling til mange viktige spørsmål: Spørsmålet om demokrati og ytringsfridom under sosialismen, spørsmålet om stat og parti, for å nevna noko av det vikti-

gaste.

Myhre hevdar at det er ein del spørsmål det ikkje er makt-påliggande for RV å vedta noko på. – Kvifor skal RV ha eit standpunkt til Trotskij si rolle i 1923, eller på nøyaktig kva for tidspunkt Kina vart eit diktatur? Eg trur ikkje det vil ha mykje å seia for RV si rolle i den norske klassekampen. Mange av desse diskusjonane vert lett reine historikar-diskusjonar, der vanlege medlemmar ikkje kan ta del.

EIT NYTTIG REDSKAP

Aslak Sira Myhre er godt nøgd med heile prinsippprogramprosessen, som han var med på å leia. – Dette er i mykje større grad eit program som er heile RV sitt program. Det at vi hadde ein langsiktig prosess gjer at det er mange fleire som har bidratt til å gjera programmet til det det er. Programmet gir eit godt bilete av kva RV står for i dag.

Er det noko i det nye programmet du er særskilt nøgd med?

– Eg vil trekka fram to ting: For det første inneheld dette programmet ein betre analyse av korleis kapitalismen overlever, gjennom at vi har ein mykje meir avansert analyse av det borgarlege hegemoniet og kampen om kulturen. For det andre er dette eit program som er mykje betre oppdatert. Vi syner at vi har fått med oss at det har skjedd ting sidan 1917, for å seia det slik.

Kvinneparti i dvale?

Av Pål Hellesnes

Er RV eit parti for Gretne Gamle Gubber? Har feminismen døydd ut i den revolusjonære rørsla? Eig RV-damene framleis morgondagen, eller har han vorte teke over av dei Rene og Ranke, Faste og Sterke Menn? Landsmøtet ga eit rungande "TJA" som svar på desse, og andre spørsmål knytta til RV som kvinneparti.

MANNSBASTION

Skal ein måla etter rein statistikk var landsmøtet 2001 eit mannemøte. Salen var særskilt mannsdominert, i alt var omlag 2/3 av delegatane menn. Menn var oftast på talarstolen, og rikeleg representert i både formelle og uformelle ordskifte. Som Eivind Volder Rutle, leiar i Raud Ungdom oppsummerte staa: "Det e fleire måne enn flette her i dag".

...MED DAMEISLETT

Men denne staa skapte reaksjonar. Mange kvinner og somme menn peikte på at om ein skulle døma etter landsmøtet så eig ikkje damene halve himmelen i RV, knapt ein tredel. Det vart krevd kvinnepolitikk, meir feministisk teori og fleirtal av kvinner i leiinga.

Det siste kravet vart innfridd. Landsmøtet hadde då støvet la seg valt ei leiing med 16 av 26 kvinner. Rett nok er leiaren framleis mann, men vi fekk og ei kampklar dame som nestleiar – Chris Hartmann.

–DAMENE MÅ SLIPPA TIL

Ei av dei som har teke opp striden for å gjera RV til eit kvinneparti i meir enn retorikken, både på landsmøtet og ellers er Marte Mjøs Persen. Ho fyller 2. plassen på stortingslista etter Torstein Dahle i Hordaland, og vart valt inn i Landsstyret på landsmøtet. Ho høyrer til det aktive kvinnemiljøet i Bergen/Hordaland RV, som var sterkt representert på landsmø-

tet – 5 av 8 delegater frå Hordaland var damer.

– Både landsmøtesalen og listetoppene i dei ymse fylkene syner at RV må jobba meir for å synleggjera kvinneprofilen. RV må slippa til damene!

Kva trur du er årsaken til at RV framleis framstår som manns-tungt?

– Det handlar sjølvsagt mykje om dei kjønnsrollene vi har i samfunnet, som og slår inn i RV. Men det er og slik at RV sin stil og dei politiske prioriteringane trekk til seg menn og hindrar at kvinner blomstrar i partiet.

MMP hevdar at RV må tydeleggjera kvinneprofilen, og visa fram dei feministiske analysene vi har.

– Ein meir aktiv kvinnepolitikk frå RV sin side vil gjera partiet meir attraktivt for damer. Til dels handlar dette om å ta i bruk den feministiske politikken vi allereie har utvikla, men det er og viktig at RV vidareutviklar seg på feministisk poli-

tikk og ideologi. Vi må gå djupare inn i korleis feminismen heng saman med alle dei andre politiske saksområda.

LYS FRAMTID

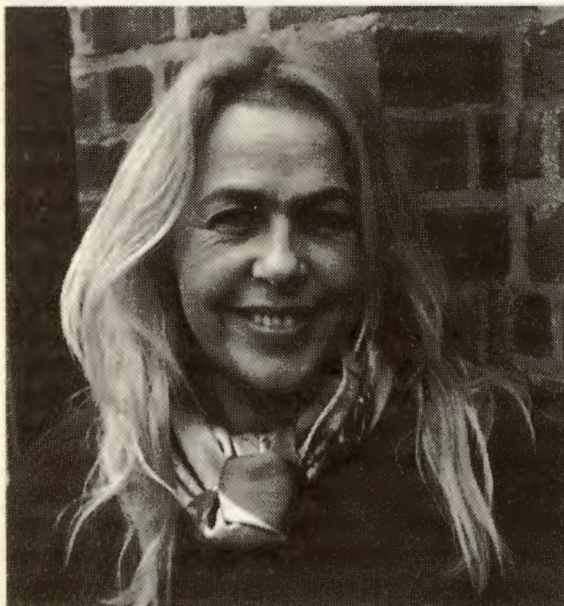
MMP ser ikkje mørkt på situasjonen i RV. Ho tror at vi er på rett veg.

– No har vi fått vald ei leiing med kvinnefleirtal, og i tillegg gjorde vi ein del bra vedtak på landsmøtet, som vedtaket på delt omsorg, og vedtaket om å laga ein feministisk studiesirkel.

Kva vert viktig for å styrka kvinneprofilen framover?

– Vi må bygga eit aktivt kvinnennettverk, og vi må få ein kvinnepolitisk ansvarleg i Landsstyret. Det at landsmøtet gjekk i riktig retning gjer ikkje at vi kan kvila på laurbæra – vi må stå på framover og!

Fire på landsmøtet

Navn: Ebba Engan.

Alder: 39

Lag: Bodø

Hvordan trives du på landsmøtet?

– Landsmøtet er en vitamininnspøyning. Det er fantastisk å treffe andre RVere, diskutere saker, trekke lærdommer av hverandre, og ikke minst knytte kontakter.

Hvilken debatt har vært mest interessant?

– Stortingsvalgsdebatten er selvfølgelig spennende, og det samme er debatten

om prinsippprogrammet. Det er viktig at vi tar den nå.

Hvilke saker vil dere jobbe med i valgkampen i Bodø?

– Selv om vi ikke har håp om å komme inn, er det viktig å drive valgkamp. Det kan gi oss et utjevningsmandat. Vi har ulike folk og ulike interesser. Selv er jeg mest opptatt av omsorg og helse - at funksjonshemmede skal ha samme rettigheter som mennesker uten funksjonshemming.

Navn: Berit Bergum

Alder: 32

Lag: Sel

Hvordan trives du på ditt første landsmøte?

– Det er veldig interessant. Jeg er ny i politikken og dette gir meg skikkelig kjennskap til RVs politikk.

Hvilken debatt har vært mest interessant?

– Debatten om delt omsorg har opptatt meg mest.

Hvilke saker vil dere jobbe med i valgkampen i

Sel?

– Vi har ikke diskutert det ennå, men i Oppland fylke har vi tre kvinner på topp, så det blir nok kvinnepolitikk, helse, og sykehusreformen.

Hva er din politiske hjertesak?

– Jeg brenner for barn og unges oppvekstvilkår. Videre skulle jeg ønske at folk kunne se litt lengre enn sin egen nese. Vi må tenke mer globalt, men hva skal til for å engasjere folk?

Navn: Kanapathipillai Sivarajah

Alder: 57

Lag: Tromsø

Hvordan trives du på landsmøtet?

– Jeg trives veldig bra. Her er det mange hyggelige mennesker og stemningen er god.

Hvilken debatt har vært mest interessant?

– Debatten om

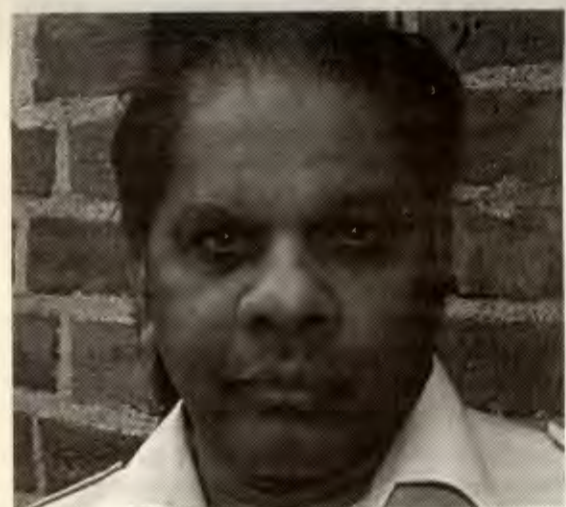
Arbeidsprogrammet. Jeg er opptatt av praktisk arbeid.

Hva vil du legge vekt på i valgkampen?

– Jeg vil vektlegge RVs fiskeripolitikk. RV kan stå på de små kystfiskernes side.

Har du en politisk hjertesak?

– Ja, at vi må klare å bevare velferdsstaten og velferdsgodene.

Mette Bloch Hansen

Alder 23 år

Gjest fra Enhedslisten i Danmark

Hvordan trives du på landsmøtet?

– Jeg trives veldig bra. Stemningen er god og det er interessant å følge med. Jeg var gjest på forrige landsmøte også, og ser at det har skjedd en utvikling for eksempel i programdiskusjonen.

Har Enhedslisten tatt et politisk oppgjør med historien?

– Ja, ved dannelsen av Enhedslisten definerte vi fra start av en avstand til regimene i øst.

Har du et politisk hjertebarn?

– Jeg har mange, men først og fremst kvinnepolitikk og nord-sør-problematikken.

Hvor ligger forskjellen mellom RV og Enhedslisten.

– RV er det partiet i verden som er nærmest Enhedslisten både i linje og partikarakter. Så forskjellene er ikke store. Et iøynefallende eksempel på et område RV har kommet lengre, er kvinnepolitikken. Enhedslisten er mye mer mannsdominert enn RV. Jeg har nettopp holdt kvinneseminar og det er det eneste vi har gjort på den fronten på tre år. Når det gjelder miljøpolitikk derimot henger RV derimot etter. Diskusjonen om gasskraftverk ville vi ikke hatt. Vi ville vært enige om at miljøet var viktigst og så diskutere hvordan vi kunne sikre folk rettigheter og jobber. Vi ville aldri ønsket å fastholde en forurensende produksjon.

Sagt på LM:

– *Organisasjonen utvikler seg. Vi har 9 flere medlemmer i år 2000, enn vi hadde i 1999.*

Finn Olav Rolijordet

– *Kvinner utfører 65 prosent av alt arbeid, hever ti prosent av all lønn, og eier én prosent av verdens eiendommer.*

Marte Mjøs Persen.

– *Jeg vil at dere skal klappe for meg, for det kostet meg mye å reise meg etter Aksel Nærstad og Peder Martin Lysestøl og si det jeg akkurat sa.*

Anna Lopez.

– *Torstein Dahle er landets beste mann på økonomisk analyse. Han skal inn i finanskomiteen og rævkjøre dem som sitter der.*

Stine Akre.

– *Hvis vi skal verve arbeidsfolk kan vi ikke si at et sosialistisk samfunn aldri har eksistert.*

Lars, 16 år.

– *Kommunisme kommer av ordet kommune som betyr fellesskap. Jeg synes det er et strålende ord.*

Jorun Gulbrandsen.

– *Som et innlegg til debatten om sau og ulv - en fisk.*

Svein Olsen.

– *Norge er konsekvent på feil lag uansett om det er Vollebæk eller Jagland som er utenriksminister.*

Aslak Sira Myhre.

– *Aslak kan ikke komme hjem til far sin og si at RV ikke skal drive med industripolitikk.*

Boye Ullmann.

– *Torstein Dahle kan ikke komme hjem til Hordaland og si at han er for gasskraftverk.*

Terje Kollbotn.

– *Det ser bedre ut på landsmøtet i år enn det gjorde for to år siden, men jeg ser fremdeles flere måner enn fletter.*

Eivind Volder Rutle.

**Tekst og bilder:
Else Merete Thyness**

Utdrag fra Aslaks landsmøtetale:

Velferdsstaten og kvinners arbeid

RV trengs i Norge fordi liberalismen og markedsmakta tar over også her. Velferdsstaten er slaktedyret i norsk offentlig politikk. Den norske velferdsstaten er som grisen før jul, og ISS er slakteren. ISS og de andre multinasjonale som kjøper hverandre så ofte at vi ikke lenger husker forkortelsene for dem. De internasjonale tjenesteselskapene, de er slakteren. De har lukta på de skandinaviske velferdsmodellene og fått teften av blod. De sier at bare i Norge kan det være 2-300 milliarder en kan tjene i omsetning på å komme inn i velferdssektoren. Dette sier ISS i sin egen årsrapport, vel å merke. De vil inn til oss, de vil ha den. Og norske politikere, de er glade de, for å gjete sauer for ulven – for å gjete den norske velferdsstaten inn til ISS.

MODERNISERING?

Den norske velferdsstaten ligger opp til slakt. Framskrittspartiets største seier i norsk politikk er ikke innvandringspolitikken, det er ikke galupp-oppslutningen, det er ikke den såpeoperaen vi ser på fjernsyn og i aviser i dag. Den største seieren Framskrittspartiet har fått, og den farligste, det er at modernisering av offentlig sektor er blitt synonymt med slakt. Modernisering betyr slakt. Modernisering betyr privatisering, utlegging, det å i det hele tatt ha en offentlig sektor, det er umo-

derne. Det er avleggs, det er noe som tilhører Sovjet. Sånn har det faktisk blitt i norsk politikk. RV trengs på Stortinget fordi vi ikke er moderne. Vi vil ikke ha et moderne slakt av offentlig sektor.

FOR MYE VELFERD?

Jeg har hørt, og det har kanskje også dere hørt, de som sier at den norske velferdsstaten har blitt for stor. Min påstand er at velferdsstat er lik kvinnestat. De som sier at velferdsstaten er for stor, at det jobber for mange i offentlig sektor i Norge, tenk litt over hva de sier. Hvis vi stiller spørsmålet "hvorfor jobber det flere i offentlig sektor i dag enn for eksempel på 60-tallet eller 70-tallet?" Det kan ha noe å gjøre med at vi har utvikla barnehager, aldershjem, sjukeheim, åpen omsorg og en masse omsorgsinstitusjoner som tar vare på folk når de er unge, når de er gamle, eller når det ut forbi. Og så stiller vi spørsmålet "før vi fikk dette, var det ingen som tok vare på unge, gamle, eller de som det ut forbi da? Jo, det var det. Det var damer som gjorde det. Og de gjorde det hjemme.

KVINNERS ARBEID

Vi har flytta en god del omsorgs- og velferdsoppgaver – i alle fall prøvd å delvis flytte dem – ut fra hjemmet og inn i det offentlige. Og da har også antall ansatte i offentlig sektor vokst. Det vil si at damer som før jobba hjemme

ulønna, i dag jobber lønna i en kollektiv sektor. Dette har vært arbeiderbevegelsens politikk over lang, lang tid. Dette er et vesentlig og viktig og sentralt element i kvinnefrigjøringa i Vest-Europa og i Norge. Hvis offentlig sektor er for stor, og for mange jobber der, så betyr det at du kan gjøre en av to ting – du kan enten si at barnehager, velferd, sjukeheim, sjukehus og all anna skal være privat – og at man skal jobbe der – eller at det skal hjem igjen.

KVINNEFIENDTLIG

Min påstand er at de som sier at offentlig sektor har blitt for stor, i hovedsak sier at dette skal over i privat sektor, og de gir blanke i om damene gjør det hjemme eller om ISS tjener penger på det. Dette er noe av det mest kvinnefiendtlige det går an å si i Norge i dag. Offentlig sektor er ikke for stor. Det fins for mye byråkrati, det fins sikkert for mange mellomledd, for mange papirflyttere. Alt det skal vi snakke om. Men det fins ikke for mange sjukehome, barnehager eller sjukehus, det fins for få.

RV er ikke den rike manns parti i denne sammenhengen heller. Vi skal være et kvinneparti, og det sentrale kvinnekravet er være å forsvare og utvikle den offentlige sektoren for å sikre kvinners rett og deltagelse i arbeidslivet og kollektivets ansvar for omsorgsoppgaver.

Framskrittspartiet

De siste månedene har ikke bare avslørt medias enorme hang og evne til såpeopera. De har også avslørt Framskrittspartiet som Norges porno parti. Det er det partiet hvor folk ikke er i stand til å skille mellom pornoen og fantasiens virkelighet og den virkeligheta som foregår ute blant oss.

Framskrittspartiet har vist at det er sammenheng mellom teori og praksis. Partiet som går imot kvinnefrigjøring, mot kjønnskvo-tering, mot likelønn, og for striping, for mer sprit og billigere – og for porno. Det er også partiet som sier at når det avdekkes seksmisbruk fra eldre partimedlemmer mot unge jenter, så sier de at det er et uhell. Det er voksne mennesker som har det kjekt sammen. Det er løsaktige påstander. Og det er bare et enkelttilfelle, eller det er et komplott mot de eldre lederne. Dette er viktigere enn hva Terje Søviknes har gjort. Langt viktigere er det at holdningene som kom-

mer til uttrykk i ettertidsdebatten her, viser sammenheng mellom teori og praksis.

Det viser en kvinnefiendtlighet, og det viser en total mangel på forståelse for en situasjon hvor 90% av alle voldtekter ikke anmeldes og at av bare 10% av de som anmeldes kommer opp til dom eller blir dømt for det. En situasjon hvor det ikke er sånn at det går en masse unge jenter rundt i Norge og tenker "ja, nå skal jeg faen meg ta en mann og anmelde han for voldtekt bare for løye." Det er ikke sånn det er. Det er en situasjon hvor det går en masse jenter rundt i Norge og har opplevd seksuelt misbruk av forskjellige sorter og tør ikke si det til noen, ikke engang til venninna si, og i hvert fall ikke til politiet. For de veit hvordan de blir behandla: "Javel, hadde du oppkneppa bluse på dag? Ja, var den rutete, og oppkneppa? Ja, da får du bare ha det så godt. Lo du høyt, sier du? Jamen da inviterte du til det?"

Dette er situasjonen i Norge. Det som har skjedd i Framskrittspartiet – og da tar jeg ikke stilling til hva Søviknes har gjort i det hele tatt – men det som skjer der avslører den kvite manns parti. Som nå tar den kvite manns parti og sier "løsaktighet", "uhell", "voksne mennesker som har sex sammen", "om hun var drita eller hva så, hun ville det sjøl".

Den slags holdninger sender et forferdelig signal ut til unge jenter og unge gutter i dette landet, og for dens slags skyld til voksne gutter og unge jenter og voksne jenter om hvordan de skal tenke og handle. Når Siv Jensen, Carl I. Hagen og Terje Søviknes gråter for seg sjøl, så griner de overgriperens tårer. De griner for at "noen har skutt på oss med sprettert". Det minner meg om israelske representanter som griner over palestinere som kaster stein. Som sier "de er slemme med oss, de er onde". De gjør meg kvalme.

FRPS FRAMGANG: HVA SKJEDDE MED FOLKET?

Magnus E. Marsdal:
Vidar Kleppes kulturelle kraft

Knut Nærum:
Med folket! Mot høyre!

Trond Nordby:
Populismen

Øyvind Østerud:
Demokratiets ryster

Lars Julin:
Velgere i fri flyt

Jon Øystein Flink:
Sokrates har en baufil

Kjersti Ericsson:
Kvinnenes usynlige bur

Veslemøy Lode:
Narrespeil kan knuses

Nytt, sosialistisk tidsskrift:
Årsabonnement kroner 100
(150 for institusjoner).

986 96 916 (Håkon Kolmannskog)
demo-bladstyret@egroups.com
<http://home.no.net/rodfront/>

demo
– for sosialistisk folkestyre

Arbeidsprogrammet

Ingen store endringer av programmet – de fleste forslag er oversendt landsstyret.

Av Kari Celius

RV er mot delt omsorg som hovedprinsipp i barnefordelingssaker. Vi er mot støtte til private grunnskoler, men ønsker lik behandling av trossamfunn uavhengig av religiøs retning. Spørsmålet om antikapitalisme i EU-kampen ble imidlertid oversendt landsstyret, sammen med en rekke endringsforslag til militærkapitlet. Endelig ble det ikke vedtatt inn noen formuleringer om Attac i programmet, etter som det ikke ble enighet om formuleringene.

ALT SKAL SKRIVES OM

På forhånd var det satt av begrenset med tid til arbeidsprogrammet på landsmøtet. Bare en rekke enkeltpunkter ble tatt opp for å få avklaring, mens andre av ulike årsaker ble oversendt landsstyret. Deretter vedtok landsmøtet at i den kommende toårsperioden skal hele arbeidsprogrammet skrives om og moderniseres.

Landsmøtet og den forberedende komiteen har derfor kun flikket på de delene som har hatt størst behov for oppdatering.

MANGE FORSLAG

Det kom inn en mengde forslag til landsmøtet (LM) men de fleste av disse ble oversendt landsstyret (LS). En del forslag til Arbeidsprogrammet ble ikke behandlet av LM-komiteen fordi disse aldri kom fram til komiteen pga en teknisk feil. Det er rart at det kunne skje på et så velorganisert landsmøte. Disse forslagene ble oversendt LS.

Det meste av innkomne forslag til endringer av programmet ble oversendt LS med følgende styrende vedtak:

1. Landsmøtet pålegg landsstyret å gjere arbeidsprogrammet ferdig og ta standpunkt til dei forslaga som landsmøtet ikkje har behandla. AU må innstille på dei oversende framlegga.

2. Behandlinga av arbeidsprogrammet må leggast opp slik at landsstyret har tid til å drøfte dei programpunkta der det er bruk for politisk avklaring.

LS skal så langt det er råd

■ **endre arbeidsprogrammet der noverande tekst står i motsetning til eller er mangelfull i forhold til prinsippprogrammet eller nye landsmøtevedtak.**

■ **rydde opp og ta standpunkt der det måtte vere programfor-**

muleringar som står i motsetning til kvarandre.

■ **luke ut formuleringar som er meiningslause.**

■ **Gjer språk og framstilling enklare og tydelegare."**

UTDRAG

Dette er noen av de punktene i programmet der det har vært debatt både tidligere og i forbindelse med forberedelsen til LM:

Stine Akre fra Hordaland RV vil at RV ikke skal kreve verneplikt for kvinner.
Foto: Rebekka Westgaard

1. EU/EØS (kapittel 2)

Dette punktet er oppdatert slik at det er tidsmessig i tråd med det EU og de motkreftene mot unionen og markedsliberalismen viser i dag. Kapitlet heter nå "2. Forsvar norsk sjøkræderett – fortsatt kamp mot Den europeiske union og norsk EU-medlemskap."

Bjarke Friberg foreslo endringer for å framheve den antikapitalistiske innretningen på RVs arbeid mot EU/EØS, i forhold til spørsmålet om sjøkræderett. Disse ble oversendt.

2. RVs forhold til Attac (gjelder samme kapittel)

I diskusjonen kom uenigheten i vurdering av Attac til uttrykk. LM-komiteens formulering i 2. avsnitt: "Vi mener en norsk avdeling av Attac må være imot EU."

Opp mot dette foreslo Boye Ullmann til punktet om Internasjonalt samarbeid: "RV vil aktivt arbeide for å bygge Attac i Norge og knytte kampen mot den globale kapitalismen med den regionale kampen mot EU/EØS."

De to forslagene er uttrykk for to ulike syn på folkelige bevegelse som Attac, og hvorvidt det er riktig at RV deltar i bevegelsen for å utvikle den politisk i

ønsket retning, eller om man skal stille krav til bevegelsen om politisk korrekthet før man deltar.

Om man skal dømme etter den korte diskusjonen som var på LM om dette, er flertallet skeptisk til å delta i et Attac som ikke er eksplisitt imot EU. Under landsmøtepunktet om uttalelser ble det da også overveldende flertall for at Attac bør si

Norge som en del av det økologiske mangfoldet."

Dette forslaget ble det ikke stemt over. Det spørres om ikke dette er et spørsmål som kommer til å være så viktig framover at RV er nødt til å ta stilling til om det for eksempel er riktig å uttrykke en rovdyrstamme av hensyn til lokal saueneiering.

5. Forsvars- og militærpolitikk

En rekke forslag fra Bjarke Friberg om å få inn et antimilitaristisk perspektiv i programmet ble oversendt LS.

Et forslag fra Stine Akre og Elisabeth L. om å stryke punktet om verneplikt for kvinner ble derimot nedstemt.

6. Forslag om nytt kapittel om familierpolitikk.

Komiteen som forberedte revisjon av arbeidsprogrammet i forkant av LM foreslo et nytt kapittel om familierpolitikk. Kapitlet skulle bygges rundt en tekst fra valgkampen i 1999 der RV sin avvisning av kontantstøtten, krav om full barnehagedekning og vedtak vedrørende delt omsorg skulle inn. Forslag om nytt kapittel er oversendt LS.

7. Delt omsorg:

Spørsmålet om delt omsorg for barna som et hovedprinsipp ved samlivsbrudd er blitt grundig diskutert fram mot LM. Det ble fremmet to forslag til vedtak: en lengre tekst foreslått av Line Schou, som komiteen ønsker inn i et nytt kapittel om familierpolitikk, og dette forslaget fra Chris Hartmann:

"– Ved samlivsbrudd ønsker RV som hovedregel at begge foreldre skal ta ansvar for barna ved å følge prinsippet om delt omsorg.

– Ved konflikt om omsorgen for barna og det blir en barnefordelingssak, må hver sak vurderes individuelt."

Forslaget fra Chris falt, mens forslag fra Line Schou vedtatt som uttalelse fra LM.

8. Kriminalisering av horekunder

Et forslag fra LM-komiteen om at RV skal jobbe for "en lov som kriminaliserer horekunder" ble vedtatt. Dette skal inn som nytt strekpunkt under kapittel 10: For full kvinnefrigjøring.

9. Privatskoler (nytt avsnitt 4 om grunnskolen i kapittel 14)

Berit Jagmann stilte forslag om følgende formulering om privatskoler:

"RV er imot private grunnskoler, også private livssynsskoler. RVs ønske er at alle barn går sammen i en skole som er

god for alle. For å få dette til trengs det en konfesjonsfri skole. Livssyn og religion er en privat sak. RV støtter ikke privatskoleloven som først og fremst er laget for å sikre støtte til religiøse skoler. Dette er med på å undergrave den offentlige skolen. Så lenge privatskoleloven eksisterer i den form den har i dag, må det likevel være en forutsetning at loven praktiseres likt for ulike religiøse retninger."

Forslaget ble vedtatt med overveldende flertall. Konsekvensen av vedtaket vil i praksis bli at RVs bystyreprerentanter i Oslo stilles fritt til å støtte eller avvise forslag om opprettelse av muslimsk grunnskole. Hvordan en vil stemme kommer an på hva en setter som viktigst prinsipielt: å stemme imot en privatskole eller å "sørge for rettferdig behandling" av søknad om økonomisk støtte til en muslimsk grunnskole.

VIDERE ARBEID MED PROGRAMMET:

Det ble vedtatt at RV skal sette i gang en toårig prosess med å modernisere arbeidsprogrammet, slik at det kan bli et godt politisk verktøy i den daglige kampen.

Fremdeles er mange kapitler store og gaper over for mye. Det bærer preg av å inneholde lister over "alt RV liker og ikke liker". Mange gode saker er ønsket inn i programmet, og de fleste har fått "sin" sak inn. Resultatet er blitt en mengde strekpunkter under hvert kapittel, som delvis overlapper og står i motsetning til hverandre. Særlig gjelder dette kapitlene om miljø og økonomisk politikk.

INNSPILL FRA UNDERTEGNETE:

1. Bør det lages eget kapittel om industri – og næringspolitikk? Dette bør kunne ta med seg en del av det som nå står i kapitlene 3 og 4, og kanskje også 7 (distrikts-Norge) Det kunne gjøre listene med strekpunkter en del kortere.

2. RV trenger en debatt om industriutvikling og miljøproblematikk i et sosialistisk perspektiv. Det var en ansporing til en slik diskusjon da Boye Ullmann ville ha vedtatt "ja til forurensningsfrie gasskraftverk". Denne diskusjonen er bare så vidt startet, og vi trenger også mer teknisk underbygging både for og imot. F eks: er forurensningsfrie gasskraftverk teknisk mulig i dag? hvilke andre teknisk realiserbare måter kan vi produsere tilstrekkelig med kraft på dersom vi ønsker industriering i framtida?

Australsk valallianse

17. februar gjekk sju ulike venstre-radikale grupper i Australia saman om skipinga av ei ny sosialistisk valallianse, etter mønster frå den britiske Socialist Alliance. Dei siste åra har det vore ei viss tilnærming mellom dei ulike venstremiljøa, som mellom anna har inngått lokale avtaler i Melbourne og Perth om å ikkje stille kandidatar mot kvarandre. Den nye Socialist Alliance er jamvel eit stort sprang framover for den sosialistiske venstresida i landet, etter mange år med oppsplitting og sektarisme.

Den største gruppa er Democratic Socialist Party (DSP) med 300 medlemmar, og Internasjonale Sosialistar (ISO) med omlag 150. Ei anna gruppe som står alliansen er Iraks Arbeidarkommunistiske Parti som har ei stor eksil-organisasjon i Australia. I tillegg er det mogleg at det SV-liknande partiet Progressive Labour Party (PLP) med 1000 medlemmar vil slutte seg til opplegget, det ønskjer i alle fall partiet sin Melbourne-avdeling. Det er framleis uklårt om den lokale CWI/Militant-gruppa vil bli med i SA, ettersom partiet har fått ei rekke gode valresultat på eiga hand og den London-baserte CWI-leinga er skeptisk til prosjektet.

NYTT KLIMA

Det nye klimaet for samarbeid har oppstått i kjølvatnet av ei rekkje store folkelege mobiliseringar. 11. september i fjor ("S11") samla 20.000 demonstrantar seg i Melbourne i protest mot møtet til World Economic Forum (WEF), eit organ for dei 1000 største multinasjonale selskaper i verda. Sumar-OL tidlegare på året var prega av dei ulike urfolksorganisasjonane sin langvarige og høgt profilerte kampanje mot rasistisk diskriminering og sosial utstøying. Og i 1999 samla hundretusenar seg i protest mot Indonesia sin undertrykking av innbyggjarane på Aust-Timor.

Endeleg var 1998 året då dei australske havnearbeidarane - sokalla "wharfies" - klarte å stå mot det som skulle ha vore "det endelege oppgjeret" med den mest radikale delen av fagrørsla. Regjeringa brukte militæret til å sikre streikebrytarar, men på grunn av solidariteten til andre arbeidarar nasjonalt og internasjonalt endte streiken med ei våpenkvile. Hundretusenar slutta opp om havnearbeidarane og gjorde sitt for at ikkje fagforeninga blei knekt. Kampanja smidde nye band mellom radikale arbeidarar og den revolusjonære venstresida, mens sosialdemokratiet mista innflyting.

For meir informasjon sjå *Green Left Weekly* - vekeavisa til DSP: www.greenleft.org.au

Erik Meijer (t.h.) er valgt inn i det nederlandske parlamentet for det sosialistiske og EU-kritiske "Tomatpartiet".

Sprikende venstrefront mot EU

– noen strøtanker etter Enhedslistens EU-konferanse

Først av alt: det var svært nyttig å være med på Enhedslistens konferanse i København i begynnelsen av mars. Den samlet EU-motstandere (og noen "tilhengere") fra ulike deler av venstresida i Europa, som i to dager utvekslet erfaringer og diskuterte. Bortsett fra noen øst-europeere, så var alle motstandere av den rådende politikken til EU-bossene, men de delte seg i ulike syn både på analysa av hva EU er/kan bli og på strategien og taktikken i kampen mot EU-politikken. For oss som kommer fra EU-motstandens høyborg var dette både lærerikt og en utfordring. Her er et forsøk på å gi et inntrykk av mangfoldet:

HVA EU ER/KAN BLI

Med kanskje et par unntak (noen av rumenerne?) mente alle at EU i dag sto for storkapitalens Europa-prosjekt. Men det var ganske uklart hos mange om de mente at EU kunne bli noe annet, om arbeiderklassen/folket kunne ta over prosjektet og forandre klassekarakteren av det. Til og med kommunistene i det spanske PCE var uklare her i starten, mens de i sluttdebatten måtte tolkes som at de valgte å jobbe innenfor EU først og fremst av taktiske grunner.

ULIKE STRATEGIER

Grovsorteringa her går etter hvem som jobber for å holde seg utenfor/gå ut og hvem som velger å være innafor.

"Avvisningslinja" sto klarrest hos de greske kommunistene i KKE, "Nei til EU"-aksjonene på Malta og i Irland og de fleste representantene fra Baltikum-landa pluss Boris Kagarlitskij fra Russland. Foruten, sjølsagt fra Norden. Men også innad i Enhedslisten var det ulike syn på strategien. Deres "EU-talsmann", Keld Albrechtsen, ville anbefale en utmelding, dersom det ble flertall for det i Danmark, som han diplomatisk formulerte det. Mens andre formulerte det som at "det var ingen vei tilbake til nasjonalstaten". Det reflekterte vel at Enhedslisten ligger nærmere standpunktene til Junibevegelsen i Danmark, mens DKP(ml) ligger på Folkebevegelsens linje.

Østeuropeerne, utenom Baltikum, var med noen få unntak for å gå inn i EU. En desillusjonert polakk mente det var bedre at Brussel-politikkerne styrte enn den korruperte gjengen i Warszawa, sjøl om han var klar på at EU var kapitalens prosjekt! Og rumenere og noen ungarere mente de måtte inn for å få penger fra EU. (Men det var også organisasjoner som var mot innmelding både fra Ungarn og Slovenia).

ÖDP fra Tyrkia mente Tyrkia burde inn, for at de kunne "slåss sammen med de andre i det store europeiske fengslet, i stedet for i den tyrkiske enecella". En lignende strategi sto også 4. internasjonalistene fra Frankrike, Hellas og i Enhedslisten (Danmark) for. Pluss *muligens* CPE fra Spania og i allefall en av de to fra det såkalte "Tomatpartiet" (SP) i Nederland. Det er ikke fordi de tror EU kan reformeres at de velger å slåss innafra (som venstresosialdemokrater mener). Men fordi det faller sammen med deres revolusjonsstrategi; at kampen for den sosialistiske revolusjonen i Europa må samordnes, og at den felles kampen mot EU er en viktig arena for dette. Pluss at noen av dem også ikke vil reise kamp om utmelding, fordi de da vil komme i selskap med nasjonalsjåvinister.

Dette er en strategi for EU-kampen som skiller seg skarpt fra vår strategi hjemme i Norge (og i de andre "avvisningsfrontene"). Vi ser ikke kampen mot EU som en direkte oppmarsj for den sosialistiske revolusjonen. Men som en kamp som gir oss bedre rammevilkår for den allsidige kampen mot kapitalen og en framtidig sosialistisk revolusjon, hvor spørsmålet om nasjonal sjølråderett er det sentrale i denne omgangen. *Ulikhetene i strategien*

dreier seg derfor ikke om geografi og ulike utgangspunkt for kampen.

ULIKE TAKTIKKER

Her kommer utgangsposisjonene inn i bildet. Eks. når PCE fra Spania legger vekt på at deres linje må sees i sammenheng med at Spania gikk nærmest rett over fra Franco-diktatur og inn i et EU som påskynnda en borgerlig-demokratisk utvikling. Slik sett er det noen likheter med den situasjonen tyrkerne i dag står oppe i. PCE-representanten tok imidlertid ikke opp spørsmålet om hvorvidt EU-medlemskapet i dag svekka eller styrka kampkrafta til de antikapitalistiske kreftene i landet. Polakkens linje måtte vel også kunne sies å være taktisk bestemt; i frustrasjon over det hjemlige politiske systemet. Også det belgiske PTB (som ikke var på konferansen) har en taktisk basert linje om ikke å kreve Belgia ut av EU. Sjøl om de er for å knuse EU-prosjektet. Fordi de mener det vil spille ballen rett i henda på Vlaams Blok som vil trekke Flandern ut av Belgia.

Arnlot Ask,
medlem av RVs
internasjonale utvalg

Mette Bloch Hansen (tv.)
var en av ordstyrerne.

Nei-fremgang i Irland

Av Olaf Svorstøl
Sierraalta

National plattform of Ireland er en partiavhengig pressgruppe som er tilsluttet TEAM (The European Alliance of Movements of Independent Democratic Co-operating States).

– Den viktigste oppgaven for oss i Irland i dag er å sloss for et nei i folkeavstemningen om Nice traktaten. Irland er det eneste medlemslandet som holder folkeavstemning om dette. Blir det nei kan ikke den irske regjeringa ratifisere traktaten og det må være enstemmighet i EU for at den skal gjelde, ellers må den reforhandles.

– Vi har fremmet en del rettsaker av konstitusjonell art for å sikre folkeavstemning i saker der en skal avgi nasjonal suverenitet, sier Coughlan. Vi har vunnet rettsakene og det har vært nødvendig for å kunne få folkeavstemninger, for at det offentlige bevilger like mye penger til begge sider informasjon, og begge parter må få samme sendetid i radio/TV. Derfor klarte vi å få litt i underkant av 40 % nei når det gjaldt folkeavstemningen om Amsterdam-traktaten.

– Folkeavstemningen om Nice-traktaten vil sansynligvis holdes mai eller juni. Traktaten skifter balansen i EU makta over til de store statene fordi de store statene får tre ganger så mange stemmer som nå i et utvida EU enn i dag, mens de mindre statene bare får to ganger så mange som nå. I tillegg skal en også ta hensyn til befolkningsmengden i landene i forbindelse med EU-lovgiving i Ministerrådet, noe som også er til gunst for de store statene, spesielt Tyskland.

– Traktaten åpner legalt for en todeling av EU der grunnleggerlandene (Tyskland, Frankrike, Italia, BeNeLux-landene og et par land til) kan gjøre hva de vil for seg selv, for eksempel sette opp en føderasjon for seg, som de andre landene, og særlig de nye øst-europeiske statene ikke skal delta i. Nice-traktaten ser bort fra enstemmigheten som trengtes i følge Amsterdam-traktaten.

– Danske EU-motstandere har bedt om at dansk ratifikasjon (godkjenning) av Nice traktaten først skjer etter den irske folkeavstemninga.

NEI-SIDEN KAN VINNE

– Det er to grunner til at det er mulig å vinne fram med neiet i folkeavstemninga: For noe over en måned siden fikk Irland kritikk fra EU pga et angivelig for ekspansivt budsjett, og ble bedt om å redusere det offentlige budsjettet med 400 millioner irske pund. De irske folkevalgte ønsket å bruke budsjettoverskuddet til helse og utdanning. Inflasjonen har vært på ca 6 %. EU-innblanding har fått mye publisitet i Irland, og mange røster har reist seg mot Irlands tap av sjølstendighet. Den andre grunnen er den nåværende situasjonen med munn- og klovtsyke pga frihandelen, og episoden med 200 lam som ble sendt fra Storbritannia til Irland, slaktet og sendt til Frankrike som irsk kjøtt, er også blitt en skandale. Dette viser noen av frihandelens fryktelige resultater.

– Ettersom vår kamp mot Nice-traktaten er viktig for alle landa, håper vi på å få solidaritet fra alle mot EU i Europa, lyder oppfordringen fra Coughlan.

Europa etter Nice

Av Bjarke Friborg

Enhedslistens EU-konferanser har etterhvert utviklet seg til et samlingspunkt for et stort utsnitt av den europeiske venstresiden. For femte gangen på relativt få år klarte våre danske kamerater å bringe sammen en høyst brokete samling mennesker – med vidt forskjellig utgangspunkt i forhold til EU - og likevel få til konstruktive debatter om fremtiden.

Konferansen var svært velegnet til å knytte kontakter og å skaffe seg et visst overblikk over EU-debatten i Europa. Det mest merkbare denne gangen var trolig det store antallet østeuropeere. Flere av dem var ikke direkte motstandere av EU-medlemskap, men de var svært interessert i mer informasjon og at det måtte bli en virkelig og demokratisk debatt i de enkelte søkerlandene.

ALTERNATIVER TIL EU

De fleste av innledeerne fokuserte på det udemokratiske i EUs institusjoner, og hvordan alle nye søkerland må akseptere alt som hittil er blitt oppnådd. Dette gikk som en rød tråd gjennom konferansen, og var da også hovedbudskapet til de to første innledeerne, Jonas Sjøstedt fra Vänsterpartiet og Keld Albrechtsen fra Enhedslisten. Men det var delte meninger om alternativene.

Albrechtsen tok til orde for en all-europeisk regjeringss-

konferanse, for å understreke at alle land i Europa bør være med på å selv forme sin fremtid – ut fra sine egne behov og ikke fra en liberalistisk markedsmodell.

Britiske Caroline Lucas fra De Grønne i EU-parlamentet brukte anledningen til å skissere en ny type internasjonal økonomi, basert på "lokalisering" frem for globalisering. Om søndagen ble dette utdypet av hennes kollega Colin Hines, som tok til orde for lokal selvforsyning og regional proteksjonisme – koplet med nærdemokrati og mer vekt på små næringsdrivende.

ANTI-KAPITALISME

Under gruppediskusjonene kom det frem at mange var svært skeptiske til både Lucas og Hines sin "lokalisering". Hvordan skulle en slik utvikling bli mulig uten et omfattende oppgjør med de multinasjonale selskapene, og de enkelte kapitalistiske nasjonalstatene? Dette problemet sprang de helt over. I beste fall var det en naiv grønn utopi, og François Vercammen fra det franske LCR gikk hardt ut og mente det mest av alt var anti-sosialisme.

På samme måte tok flere av de danske deltakerne opp at konferansen la for lite vekt på mulighetene for å utvikle en global anti-kapitalistisk bevegelse. For eksempel var det ikke lagt opp til noen debatt om rollen til ATTAC, som etterhvert er blitt et hett tema i

en lang rekke europeiske land.

Flere av deltakerne var også skeptiske til forslaget om en all-europeisk regjeringsskonferanse, ettersom et slikt møte ville bestå av akkurat de samme ministrene som forlenget har underordnet seg de mektigste kapitalinteressene i Vest-Europa. Hovedvekten måtte i hvert fall uansett legges på mottoppmøter og massemonstringer, frem for på utspill over for borgerlige politikere.

ØST OG VEST

En av de mest vellikte innledeerne syntes omvendt å være russeren Boris Kagarlitskij, som både tok opp de særegne problemer for folkelige bevegelse i Øst-Europa, en krass kritikk av den vestlige kapitalismen og hvordan venstresiden kan organisere seg mer internasjonalt. Blant annet ønsket han seg mye mer samarbeid over grensene for å hjelpe den svake østeuropeiske venstresiden. Men samtidig advarte han bestemt mot at vestlige organisasjoner begynte å etablere avleggere og gjøre grasrotorganisasjoner avhengige av den vestlige støtten.

En ung mann fra Tsjekkia kunne senere supplere med opplysninger om hvordan vanlige tsjekkere ikke akkurat hadde blitt imponert over "invasjonen" av vestlige venstreaktivister i Praha under IMF-toppmøtet høsten 2000. Men han ville likevel gjerne fortsette kontakten, ikke minst med de EU-kritiske bevegelsene.

Malta: En koloni ?

Av Olaf Svorstøl
Sierraalta

Karmenu Mifsud Bonnici er leder av Campaign for National Independence (CNI), som ble opprettet i 1999. Som leder i det sosialdemokratiske partiet i Malta fra 1984-92 og mangeårig statsminister i Malta, har Bonnici vært sentral i arbeidet med å holde det sosialdemokratiske partiet mot EU-medlemskap.

– Medlemskap gir Malta større ulemper enn fordeler, sier han. Målet for CNI er å kjempe mot Maltas inngang i EU. Den nåværende regjeringa har foran forrige valg forpliktet seg til å holde en folkeavstemning om EU-medlemskap etter at forhandlingene er avsluttet, sier Bonnici.

GRUNNLEGGENDE

MOT EU

Bonnici forteller at CNI er en medlemsorganisasjon, og at arbeidet mot EU bygger på at EU har grunnleggende svakheter som CNI ikke kan godta. Han lister opp følgende:

– Den økonomiske og sosiale politikken som EU følger fører til millioner av arbeidsløse, dette er fundamentalt galt.

– Jordbrukspolitikken i EU er umoralsk. Det betales mye penger for på holde produksjonen nede, mens millioner sulter i verden.

– CNI er mot EUs militære og opprustningspolitikk, likeledes mot en europeisk hær.

– Hele EU-oppsettet inneholder en demokratisk motsigelse: det sies at en er for demokrati, men dette praktiseres ikke. Kommisjonen styrer mer enn parlamentet osv. Det er umulig å korrigere iboende

motsetninger.

– Slik EU fungerer vil det å bli medlem for Malta innebære at vi blir en koloni der EU erstatter Englands tidligere plass.

– Når det gjelder utenrikspolitikken er Malta grunnlovsmessig et uavhengig land som arbeider for fred. EUs politikk på dette området er det motsatte.

TIL NORGE

Representanter for Bonnicias sosialdemokratiske parti besøkte RVs sommerleir i 2000. Denne gangen er det CNI-lederen Bonnici som vil besøke Nei til EU på sin reise til Skandinavia.

– Jeg reiser nå til Norge for å lære fra nordmenn hvordan de har vunnet to folkeavstemninger, sier Karmenu Mifsud Bonnici til Opprør.

Anders Ekeland sitter i kommunestyret for Bærum RV, og ønsker mer vekt på offensive argumenter og en sosialistisk sykehuspolitikk. Her følger et innlegg rett fra nettet.

Kamp mot Lægeforeningen

Når skal RV bli ledende i kampen mot lægeforeninga – et av hovedproblemene i norsk helsevesen! De kontrollerer utdanningskapasiteten og skaffer seg høye lønninger og mange privilegier. De opprettholder en hierarkisk struktur som har sine røtter i militærsjukehuset (jmf. Florence Nightingale under Krimkrigen). Lægeforeninga er så rå at når nå kvinneandelen for almenpraktikere og psykiatri nærmer seg 50% vurderer man å sette en grense for hvor mange kvinner som slipper inn. Man er redd for yrkets "lønn og status".

Lægeforeningas makt fører til at sykepleiere er blokkert fra å videreutdanne seg til leger. En slik integrert, praktisk-teoretisk utdanning er nettopp den typen utdanning vi trenger nå - og under sosialismen. Vi vil heve alle helsearbeidere opp til et topp-nivå (innafor ulike spesialiteter) – det peker i retning av å utviske (minske) skillene mellom hånd og ånd på sjukehusene. Alle som velger en karriere i helsevesenet skal ende som leger – og skal fortsette å utvikle seg faglig. Dette vil gjøre det mulig å endre de autoritære maktstrukturene på dagens sjukehus radikalt.

RVs hovedparoler på helseområdet i valgkampen bør være:

- Tredobling av utdanningskapasiteten for leger – det er meningsløst at man må ha nesten bare seksere for å bli lege! (Hvor raskt en kan bygge ut utdanninga må sjølsagt sjekkes med folk som har peil på det).

- Sykepleiere skal kunne – og bør bli leger gjennom betalt videreutdanning.

- Utbygging av telemedisin og små sjukehus – Splitt opp og desentraliser Rikshospitalet og Ullevål sjukehus! (Bygningsmassen kan brukes til boliger).

IKKE NOK MED STATUS QUO

Det er ikke nok å forsvare status quo mot Tønne – sjøl om det er viktig – for status quo er langt fra ideelt. Legene beriker seg på dagens system, de har refusjonsordninger, de jobber både offentlig og privat osv. osv.

For en virkelig modernisering

Sigrid Angen er nr 2. på stortingslisten for Oslo RV, sitter i ledelsen for Kvinnefronten og skriver hovedfagsoppgave om privatisering av offentlig sektor. Her følger et utdrag av hennes innledning på RV-landsmøtet.

De andre partienes kampanje for modernisering av offentlig sektor er i realiteten antimoderne. De vil tilbake til et samfunn hvor offentlig sektor er så liten som mulig, hvor private aktører driver det meste, hvor folk sine velferdsrettigheter er satt ut på legd.

På mange måter er regjeringas fornyelse det samme som en nedbygging. RV går mot en moderniseringspolitikk som innebærer en rasering. Det er en del forhold som kan gjøres bedre. Men en virkelig modernisering handler om ei kraftig utbygging og forsterking av offentlig sektor. Problemene i dag er knytta til manglende ressurser og dårlig

utstyr, at offentlig sektor er for liten og har for dårlig ledelse, heller enn et vekst- eller effektivitetsproblem.

Kapitalen har et ekspansjonsbehov, og vil inn på stadig nye områder. Det som står for tur, er den offentlige sektoren, som fram til nå har vært unntatt fra profittkrav. Nå skal alt måles i lønnsomhet, kroner og øre, og selv sjukdom skal skape profit.

Omstillinga i helsesektoren dreier seg ikke om at staten påtar seg ansvaret for et sjukehusvesen som er til folks beste. Realiteten er at sjukehusa skal drives etter effektivitetskriterier og lønnsomhetskriterier og gjøres om til bedrifter med ansvar for egen inntjening, frikopla fra politisk styring og kontroll.

KAMP MOT RASERING

RV må på offensiven og diskutere hva vi vil med offentlig sektor, hva er en sosialistisk politikk for offentlig sektor? RV kan og bør diskutere hva som skal være standard for og omfanget av velferdsstaten. Hovedsaken nå er imidlertid å mobilisere så bredt som mulig til kamp mot rasering av velferdsstaten.

Offentlig sektor er et viktig

redskap for større likhet i samfunnet. I et kapitalistisk Norge er fullstendig likhet en umulighet. En stor og omfattende offentlig sektor er likevel det beste velferdstiltaket for folk flest. På mange områder kan offentlig sektor bli bedre. Mange ser svakheter ved tjenestetilbudet i dag, som skyldes underbevilgninger og ressursknapphet gjennom flere år. Det er noe av årsaken til at det reises kritikk mot offentlig sektor, og fornyelsespolitikken får sin begrunnelse.

VÅRE KRAV

Offentlig sektor må settes i stand til å møte behova for morgendagen, og blant anna skape en allianse mellom brukere og ansatte. Vi vil ha en offentlig sektor med mindre kontroll og mer fleksibilitet, men ikke gjennom markedets definisjon av "fritt valg".

Et utgangspunkt må være økte ressurser til offentlig sektor. Av konkrete tiltak som kan være med på å vri tjenestetilbudet i retning mer likhet, er blant anna samfunnslønn til alle som ikke er i lønnsarbeid, gratis barnehager og skolefritidsordninger, fjerning av egenandeler innen helsevesenet, og at kommunikasjons-

teknologien blir tilgjengelig for folk flest i hele landet, at det offentlige tar sitt ansvar på det området.

For at offentlig sektor skal kunne være god for folk flest, er det nødvendig at den styres av og for folk der de bor. Dette skal gjøres av dem som bruker tjenestene sammen med de ansatte. RV krever at de ansatte har en klar og tydelig rolle i alle omstillingsprosesser som skjer i offentlig sektor.

Det må bli forbud mot å konkurrere med arbeidstakeres lønns- og arbeidsforhold som konkurransefaktor. For at offentlig sektor skal styres demokratisk av og for folk trengs et virkelig kommunalt sjølstyre. En forutsetning er atter en gang økte overføringer til sektoren. For å sikre like rettigheter over hele landet, må offentlige ytelser fastsettes av staten. RV går mot tvangssammenslåinger av kommuner, og krever at fylkeskommunen opprettholdes. For å styrke demokratiet kreves flere folkevalgte representanter og andre tiltak som styrker demokratiet og hindrer byråkratisering.

privatisering

Gjer opprør - ta sjukehusa!

Sigrid Angen
Foto: Rebekka Westgaard

Høgre, Frp, Tønne og Stoltenberg gått til frontalangrep på sjukehusa. Sjukehusdrifta skal bli kommersialisert så raskt at det ikkje er tid til å la fylkestinga bli høringsinstans. I høringsnotatet frå Sosial- og helsedepartementet er det ikkje tvil om siktemålet: "Det er ikke det statlige eiefskapet i seg selv, men utskillelsen av sykehusene fra forvaltningen, og organiseringen i egne foretak, som vil etablere viktige forutsetninger for en mer effektiv sykehusdrift." (Underkapittel 3.3.2) "En organisering i foretak vil fordre at sykehusene følger de regnskapsprinsipper som anvendes i næringslivet." (Underkap. 3.3.5)

"I vurderingen av antallet er det tatt hensyn til at foretakene skal være store nok til å kunne utøve en strukturstyring på tvers av dagens fylkeskommuner." "Det er mye å hente på en strukturrasjonalisering i sykehussektoren." "Dette innebærer at ledelsen i helseforetaket

må være sterk nok til å iverksette nødvendige strukturtiltak." (Underkap. 3.6)

"I reformens første fase legges det ikke opp til større endringer enn det som er nødvendig for å gjennomføre statens nye ansvars- og eierrolle og at virksomhetene organiseres som foretak. Men i neste fase vil det være en viktig problemstilling om man i større grad bør gjøre bruk av finansierings- og avtalevirkemidlet for å nå helsepolitiske mål." (Underkap. 3.8) Og så til slutt: "Helseforetaket skal ha en todelte rolle. Det skal sørge for best mulig drift av egne virksomheter, men samtidig ha ansvaret for å kjøpe nødvendige tjenester av andre tjenesteytere, f.eks private spesialister, laboratorier eller private sykehus."

Sjukehusa i kvar helseregion skal etter planen bli organisert i eit regionalt helseforetak (konsern). Nordland, Troms og Finnmark er ein slik helseregion. Kwart helseforetak står fritt

til å organisere lokalsjukehusa som egne sjølvstendige foretak, underlagt eit styre, oppnemnt av eit foretaksmøte i det regionale helseforetaket. Her skal verken Storting eller departement kunne blande seg inn, langt mindre noko fylkesting!

Dei tilsette i sjukehusa ser at omlegginga frå forvaltning til foretak gjer arbeidsplassane deira usikre, og dei reiser rettferdig kamp mot reforma, trass i at fleire av fagorganisasjonane deira tidlegare av ulike grunnar var for at staten skulle overta sjukehusa.

Innbyggerane i sjukehusområda har langt større grunn enn dei tilsette til å frykte følgjene av denne marknadsreforma. Dei første "strukturtiltaka" til dei regionale foretaka blir ganske sikkert å konsentrere akuttberedskapen og fødetilboda til nokre få sjukehus - og gjere resten om til spesialisjukehus som skal konkurrere om kundar i ein open helsemarknad.

Det folk har bruk for er ikkje meir marknad, men langt meir folkestyre. Eit godt helsevesen må vere eit offentleg helsevesen, men eit trygt helsevesen kan verken vere marknadsstyrt eller profesjonsstyrt. Fleirtalet i sjukehusstyra bør vere vald av og blant dei som sjukehusa skal tene. Kwart lokalsjukehus har ansvaret for akuttberedskap og fødetilbod i eit område. Kanskje bør folket i det området velje 1/3 av styremedlemmene, pasientorganisasjonane i området 1/3 og dei tilsette i sjukehuset den siste tredjedelen.

La ikkje kapitalen få sjukehussektoren som sitt beite! Innbyggerar og pasientorganisasjonar i sjukehusområda:

Gjer opprør! Ta sjukehusa! Dei er skapt av dykk og dei er skapt for dykk!

Einar Jetne,
fylkestingsrepresentant for RV i Nordland

Opp av sofaen folk - vi må slåss for lokalsjukehuset

Alle som vil at vi skal ha et sykehus her på stedet må sette av 6. april. Da må dere rive dere laus fra sofaen og vise hva dere ønsker av det norske helsevesenet. Det går nemlig et forslag om ny helsereform i hurtigtogs fart mot behandling i Stortinget. Denne reformen er så omfattende at helseministeren selv sier det neppe er gjennomført større reform i nyere tid verken i dimensjon eller kompleksitet.

Forslaget er at sykehusene fra 1. januar skal overtas av staten og organiseres som juridisk selvstendige "helseforetak" i hver region og "datterforetak" lokalt. Styrene i helseforetakene omtales som "konsernledelse" og medlemmene der trenger verken ha helsefaglig bakgrunn eller være folkevalgte. De trenger ikke stå til ansvar for noen folkevalgte men deres ansvar er å følge bedriftsøkonomiske prinsipper!!

Hva vil dette si - jo pasientene må få prislapp på, blir du syk så vil du bli vurdert i forhold til hvor lønnsomt det er å gjøre deg frisk igjen. Dette har faktisk forgått i sykehusene ei stund og det er absurd at helsepersonell i det hele tatt må forholde seg til hvor mye penger en enkelt pasient er verdt.

For å illustrere det med et eksempel så var jeg og jobbet som jordmor ved Ullevål sykehus i februar. Der har de satt "prislapp" (DRG koder) på fødende lenge. Jeg var jordmor for

en førstegangsfødende som gjerne ville føde uten noen form for smertestillende. Det krever en kjempeinnsats av henne og det krever tilstedeværelse og støtte fra meg for at hun skal klare det. Det tok hele natta og det ble en flott normal fødsel på morgenkvisten. Kvinnen var stolt og fornøyd og jeg trodde jeg hadde gjort en verdifull jobb den vakta. Men da jeg skulle gjøre det vanlige papirarbeidet etterpå ble det bemerket at denne fødselen ikke var verdt mye...! Det å føde et barn til verden og attpåtil komplikasjonsfritt, det er liksom ikke mye verdt! Det havner langt ned på verdiskalaen. Tror dere de som skal styre helseforetaket etter bedriftsøkonomiske prinsipper bruker lang tid på å finne ut at det ikke er lønnsomt med fødeavdelinger, i alle fall ikke ved små sykehus?

Det er mange som mener at offentlig sektor vokser seg for stor og må bli mer effektiv. Men nå stiller folk mye større krav til både helsevesen, skolevesen og all offentlig forvaltning enn for bare få år siden, og det er bra. Det skal ikke være sånn at folk står med lua i handa og ikke tør kreve sin rett. Men da må også folk se at det er nødvendig at offentlig sektor er stor.

At det ikke drives effektivt i offentlig sektor er en myte. Et eksempel er mellomlederne som har direkte personalansvar for opp til 80 ansatte (Ullevål). Et direkte personalansvar

for over ti personer regnes for et stort lederansvar i andre bedrifter. Og ingen skal komme å si at mellomlederne i helsevesenet "bare flytter papir". Disse lederne er stort sett og jobber ute i avdelingen og har altfor liten tid avsatt til det administrative arbeidet de er pålagt!

Dette er forhold som sikkert mange kunne tenkt seg å diskutere og det er nettopp poenget. Innføringen av denne sykehusreformen har ikke gitt rom for diskusjon, den er i ferd med å iverksettes over hodene på oss. Det har ikke blitt foretatt noen utredning eller konsekvensanalyser. Høringsfristen har bare vært på seks uker, det vanlige er tre måneder. Det har for eksempel ført til at fylkestinget ikke har fått tatt det opp og uttalt seg.

Helseminister Tønne har sagt at det ikke vil bli lagt ned sykehus. Men dette kan vi ikke stole på når han samtidig sier i høringsnotatet at den optimale sykehusstørrelse er på 200 - 600 senger. Sandnessjøen sykehus har ca. 80 senger.

Vi har en reell trussel hengende over oss. 6. april er dagen for landsomfattende aksjoner mot denne reformen og måten den kjøres igjennom på. Vi må gripe denne dagen og vise vårt engasjement for å bevare lokalsjukehuset vårt.

Berit Mortensen,
Alstahaug RV

OPPFORDRING FRA ALSTAHAUG FORMANNSKAP

Regjeringa har foreslått en sykehusreform som er meget omfattende og vil føre til store forandringer i det norske helsevesenet. Den åpner bl.a. for en privatisering av sykehusdrifta. Den legger opp til at sykehusene skal organiseres som juridisk selvstendige "helseforetak" i hver region og "datterforetak" lokalt. Styremedlemmene trenger verken ha helsefaglig bakgrunn eller være folkevalgte, og vil heller ikke stå ansvarlig overfor noe folkevalgt organ. Ansvaret vil ligge i å drive etter bedriftsøkonomiske prinsipper.

Det kommer også fram av høringsnotatet at det optimale sykehus har 200 - 600 senger. Det vil innebære en stor trussel for våre lokale sykehus. (Sandnessjøen sykehus har ca. 80 senger).

Reformen er foreslått satt i verk idet staten overtar ansvar for sykehusene 1. januar 2002.

Dette er en reform som vil bety voldsomme endringer i folk sitt helsetilbud. Det berører etiske sider ved å sette fokus på økonomisk gevinst av sykdom og menneskelige lidelser og det er en trussel mot lokalsjukehusenes eksistens.

Vi vil protestere på det sterkeste mot at en så omfattende reform kun har 6 ukers høringsfrist. Vi krever vanlig høringsfrist på tre måneder minst, det bør også foretas konsekvensanalyser av virkningene av så store forandringer i vårt helsevesen.

Det oppfordres til folkeaksjoner 6 april der det vil bli protestert mot måten regjeringen går fram på i denne saken og hvor befolkningen kan vise sitt engasjement for bevaring av sitt lokale sykehus.

Alstahaug formannskap støtter opp om folkeaksjonen mot sykehusreformen og for bevaring av lokalsjukehusene.

Forslagsstiller: Berit Mortensen,
Felleslista RV/SV

Irak: Kvinnene er de første ofre

Etter 10 med sanksjoner mot Irak er det ikke noen tegn til at Saddam Hussein vil bli styrtet. Men det finnes fortsatt organisasjoner som kjemper mot både sanksjonene og regimet.

Av Bjarke Friborg

Bahar Munzir representerer den norske avdelingen av den Internasjonale Kampanjen for Kvinners Rettigheter i Irak.

– Kvinnene er alltid de første ofre. Siden 1991 har det blitt mye vanskeligere for kvinner i Irak og i Nord-Irak. De fleste kvinner som hadde arbeid før Golfkrigen har mistet det. Mange har også mistet sine partnere eller ektefeller, enten under krigen med Iran på 1980-tallet eller med Kuwait og USA i 1991. Sanksjonene gjør at hospitalene mangler nesten alt. Det er heller ingen fasiliteter i hjemmene. Alt dette får direkte inn-

flytelse på kvinners situasjon, forteller Bahar.

UNDERTRYKKING

– Når arbeidsløsheten og nøden er stor tvinges mange ut i prostitusjon. Men samtidig har det vært et oppsving i den islamske bevegelsen. Det betyr flere problemer for kvinnene. Bare de siste 2-3 måneder er mer enn 200 kvinner blitt drept på grunn av prostitusjon, i Bagdad og i Basra i Sør-Irak.

– Siden 1959 har de irakiske lovene formelt bygget på islam, men i praksis har de ikke blitt gjennomført fullt ut. Blant annet på grunn av motstand fra kvinner, arbeidere og sosialister. På 1990-tallet har det vært et tilbakeslag, både i Nord-Irak under de kurdiske partiene PUK og KDP og i resten av landet.

– I fjor stengte PUK vårt krisesenter for kvinner i Sulaimaniyah, som vi har drevet i mange år. På 10 år er det drept nesten 4.000 kvinner. Nå har vi bare et krisesenter i Erbil, ellers må vi jobbe i skjul. Det er veldig vanskelig. Kvinners vitneutsagn teller i forveien bare 50% i følge

den islamsk-inspirerte loven. Det samme gjelder for eksempel ved arv, der en enkelt mann teller like mye som to kvinner. Og når kvinner går på jobben må de ha slør og lange kjoler.

REISLAMISERING

Et eksempel på reislamiseringen er loven om "moralsk ulydighet" fra 1991. Den innebærer at en mann som har drept moren, kona eller datteren kan slippe med høyst tre års fengsel mot vanligvis 15-20 års fengselsstraff for mord. Dermed kan mannen ofte slippe ustraffet fra kvinnemishandling, fordi det er han som har retten til å være formynder og "vokter" over de kvinnelige familiemedlemmene.

Irakiske sykehus tar hvert år ofte mot kvinner som har forsøkt å brenne seg til døde. Men mange ser det som en skam for familien hvis kvinnen har forsøkt å ta livet sitt, derfor kommer de fort og henter henne igjen. Om hun blir pleiet på sykehus er risikoen større for at det "slipper ut". I hjemmet får kvinnene imidlertid ingen eller utilstrekkelig pleie og de dør

derfor ofte av skadene etter selvmordsforsøket. Byen er dessuten preget av krigødeleggelser

og dårlige kommunikasjons- og trafikklinjer, slik at mørketallene er store.

Nord-Irak ikke sikkert

De siste årene har det vært en klar økning i antall flyktninger og asylsøkere fra Nord-Irak. I 1997 søkte 272 irakere asyl i Norge, i 1998 var det 1296, mens det i 1999 var helt oppe i 4073 personer. På denne bakgrunnen strammet daværende justisminister Odd Einar Dørum inn praksisen: Fra og med februar 2000 ble det innført midlertidig oppholdstillatelse i et år for de asylsøkerne som angivelig "ikke trengte beskyttelse". Meningen var at de deretter skulle sendes tilbake.

ORGANISERING

– Allerede i august 1998 snakket vi om å organisere oss, forteller Kamil Ahmed. Han er i dag leder av Irakisk-Kurdisk Asylsøker- og Flyktningeorganisasjon i Norge.

– Vi protesterte mot at Dørum sa at Nord-Irak var blitt et sikkert land, og at det kom mange "økonomiske flyktninger". For å gjøre noe sendte vi fax til alle asylmottak og sa vi ville opprette en organisasjon for og med kurdiske asylsøkere og flyktninger fra Nord-Irak. Vi oppfordret folk til å arrangere møter på asylmottakene og velge representanter og talspersoner. Vi arrangerte også demonstrasjoner i de fire største byene.

– I februar 2000 innførte departementet likevel en midlertidig oppholdstillatelse i et år. Vi reagerte sterkt på dette og krevde at alle i det minste måtte få asyl på humanitært grunnlag. Vi forsøkte å dra i gang en ny kampanje med fokus på at

Kurdistan ikke var noe sikkert land. I tillegg ville vi ha mulighet for å bli integrert i lokalsamfunnet, og ikke bare oppbevart på et asylmottak. En midlertidig oppholdstillatelse på et år ville gjøre livet mye mer usikkert. Det var også et problem med familiejenforening.

– 6. mars deltok 4.500 mennesker i demonstrasjoner over hele landet, foran alle regionskontorer av UDI eller politistasjoner og rådhus. Det skjedde noe alle de stedene der det er asylsøkere fra Nord-Irak. I Oslo demonstrerte vi foran Stortinget. Resultatet ble at regjeringen ikke ville sende folk tilbake med en gang etter oppholdstillatelsens utløp, men bare "så snart som mulig".

UDI TAR FEIL

– Nå har vi hatt flere formelle møter med UDI, i juli 2000 og 9. mars i år. Fra slutten av mars blir det kanskje en ny endring i asylpolitikken, håper Kamil.

– Den norske regjeringen tar feil, Nord-Irak er ikke spor sikkert. Det har ikke blitt noe bedre selv om PUK og KDP samarbeider med USA. UDI siterer FN's flyktningeorgan, men UNHCR vil ikke utfordre dem som bestemmer. Selv om Nord-Irak offisielt er en FN-sone er det USA og vesten som har kontrollen. Og når norske delegasjoner kommer på besøk får de bare se det som de lokale makthaverne vil vise frem, virkeligheten er mye verre.

Arbeiderkommunistene

– Vi går ubetinget mot de økonomiske sanksjonene, de ødelegger livet for vanlige folk mens regimet overlever. Dette blir slått fast av Khosrow Shabani, som er sekretær for Iraks Arbeiderkommunistiske Parti i Norge.

– De andre opposisjonspartier er bare betinget for oppheving. De knytter det for eksempel til at Saddam Hussein må stilles for en krigsforbryterdomstol. Til og med Iraks Kommunistiske Parti, som vi er helt uenig med. Vi er det eneste partiet med klar politikk både mot regimet og mot sanksjonene. Alle andre partier støtter den vestlige politikken, i følge Khosrow.

"Arbeiderkommunismen" er en egen ideologisk retning, med avleggere i Irak og Iran. Ingen av landene ser med milde øyne på opposisjonsarbeid, og slett ikke på sosialister og revolusjonære. Men i eksil er arbeiderkommunistene et av de mest profilerte miljøene, ved siden av Iraks Kommunistiske Parti som er det gamle pro-sovjetiske partiet.

RØDE FLAGG OVER SULAIMANIYAH

– Vi har eksistert i Irak siden 1993, da en rekke mindre grupper gikk sammen. Mange av oss hadde vært med i opp-

røret rett etter Golfkrigen. I tre uker i 1991 smakte vi på friheten. Hjemvendte soldater gikk sammen med lokalbefolkningen og opprettet folkeråd over hele landet. De røde flaggene valet over Sulaimaniyah i Kurdistan, men i Sør-Irak var det muslimer som var de best organiserte.

– Alle de gamle partiene var truet, verken PUK eller KDP ville akseptere at folk selv tok makten. Heller ikke USA var interessert i dette, og tillot Saddam Hussein å bruke hæren mot folkerådene. Konsekvensen var at så mye som 2-3 millioner mennesker måtte flykte. Siden den gangen har Nord-Irak vært som en stor flyktningeleir.

FOR ALT SOM ER MODERNE

– I dag er det mange som vet hvem arbeiderkommunistene er. Folk vet at vi jobber mye med kvinners rettigheter og for arbeidernes rettigheter. Vi er også for rettighetene til homofile, men det finnes ingen selvorganisering av homofile i Irak. Hvis det gjorde ville vi støttet dem. Vi er for alt som er moderne, og mot alle konservative tradisjoner. Derfor er vi også mot allianser med de islamske bevegelsene. Det er quislinger støttet av Iran.

Folk har erfaring med Iran og vil ikke ha noe med det systemet å gjøre, mener Khosrow.

KURDISK SJØLRÅDERETT

– Vi har samme syn på det kurdiske spørsmålet som med religion. Som kommunister kan vi ikke støtte en bestemt religion mot andre religioner. Hvis for eksempel bahai-organisasjonene eller jødiske organisasjoner kommer til makten blir det ikke noe bedre enn med et muslimsk styre. På samme måte med kurderne, en ny kurdisk stat må ikke settes opp mot arabere, persere eller tyrkere.

– Vi støtter ikke nasjonalisme, men vi er for nasjonal frigjøring. Vi vil løse problemene på en annen måte. Vi er det eneste partiet som støtter en folkeavstemning blant kurderne. Det kurdiske spørsmålet er det mest problematiske i hele regionen. Men de kurdiske nasjonale partier har ingen løsning. Hvis problemet ble løst ville de blitt overflødige. Du finner ingen andre partier som virkelig vil ha et fritt Kurdistan. PUK og KDP har vist i praksis at de ikke er for frihet.

Arbeiderkommunistene har egen hjemmeside:
www.wpiraq.org/english

SV, RV og valget

SV har gjort et vedtak om å søke regjeringsmakt sammen med Ap.

Samtidig ser vi at en konstellasjon med Ap og Sp ville gitt flertall på stortinget. Kanskje er ikke en slik konstellasjon umulig, hvis alternativet er en regjering med Høyre og Frp. Hva gjør RV da?

Av Lars Akerhaug

Sjøl om SV har gjort vedtak om å søke regjeringsmakt tidligere, så gjør framveksten til Frp kombinert med at Ap fortsatt har en lav oppslutning at vi er i en ny situasjon foran valget. Ap vil kanskje trenge drahjelp for å danne regjering, og et SV som finpusser retorikken vil kanskje kunne være svelgbart for AP-ledelsen.

Spørsmålet for RV-aktivistene i valgkampen blir hvordan vi da skal forholde oss til SV. Når SV går ut og stadfester at de vil i regjering med Ap, vil det bidra til å legitimere høyrepolitikken med EU-tilpasninga og privatiseringa partiet har stått i spiss for eller vil det bidra til å dra partiet til venstre?

SIGRID ANGEN, NR. 2 PÅ RV-LISTA I OSLO

Hva vil vedtaket om regjeringsmakt bety for RVs valgkamp?

– SV bør ikke være en hovedfiende for RV i valgkampen. Det er ikke sann at SV representerer hovedsida av det som er galt i Norge. Samtidig ser vi at de for eksempel i kvinnepolitikken går tilbake på kampen for en normalarbeidsdag og for 6-timersdagen ved å gå inn for 30-timers uke.

Hva tror du om SV i valgkampen? Vil SVs vedtak om regjeringsmakt ha noe å si for profilen til SV?

– Hva som skjer videre i SV vil i stor grad avhenge av opposisjonen i partiet gjør. På landsmøtet måtte opposisjonen svelge en del kameler, men samtidig, hvis det kommer nye provoserende utspill fra SV-ledelsen vil kanskje nettverket bli opprettet igjen.

– Samtidig har SV brent seg på å dempe seg for å oppnå regjeringsmakt før, som i 1993, da Solheim forsøkte å dempe EU-spørsmålet for å oppnå en koalisjon med Arbeiderpartiet. Det reagerte velgerne på. Samtidig er det åpenbart at et forsøk om å oppnå regjeringsmakt ikke vil virke skjerpene på den utenrikspolitiske profilen.

Hvis RV kommer på stortinget og må velge mellom for eksempel en SV/Sp/Ap-regjering og en regjering hvor Frp er med, hva bør RV gjøre?

– Det kommer an på hva slags mandat man har. En regjering med Sp, Ap og SV ville vært bedre enn en regjering

med Frp. Men det viktigste for oss er at RV skal fronte egne saker, RV skal på stortinget for å synliggjøre de "usynlige sakene", de sakene som ikke ville kommet opp der ellers.

STEIN STUGU, KONSERN-TILLITSVALGT I ORKLA

Ville en regjering med SV styrket fagbevegelsen i Norge?

– Jeg har ingen bastante standpunkter om dette. Det politiske presset på regjeringa er det viktigste for faglig makt i Norge, ikke hvem som sitter i regjering. Om det er en sentrumsregjering med SV som medlem eller en regjering med for eksempel Ap/Sp/SV kan for såvidt være det samme. Samtidig er det sjølsagt sann at en regjering med SV ville betydd et skritt til venstre og ville vært bedre enn det vi har nå. Men det er viktig å ikke bruke for mye tid på selve regjeringsskabelen.

Hva betyr SVs vedtak om regjeringsmakt for RV sin valgkamp? Hvordan skal vi møte SV i valgkampen?

– Det er de politiske spørsmålene, og ikke hvem som skal sitte i regjering som er det avgjørende for RV i valgkampen. De to viktigste tingene blir å bygge opp venstresida og trekke folk så langt til venstre som overhodet mulig og å minimere Frp i norsk politikk. Jeg synes det er bedre at folk stemmer på Ap enn på Frp. RV skal ikke ta stilling til en regjeringkonstellasjon før valget, men det er åpenbart at RV burde stemt for en regjeringkonstellasjon med SV/Ap framfor en Frp-regjering.

– De fleste politiske partiene har ålreite innfallsvinkler til faglige rettigheter, de går det ihvertfall an å diskutere med. Frp har ikke det.

KRISTINE MOLLØ CHRISTENSEN, OSLO RV

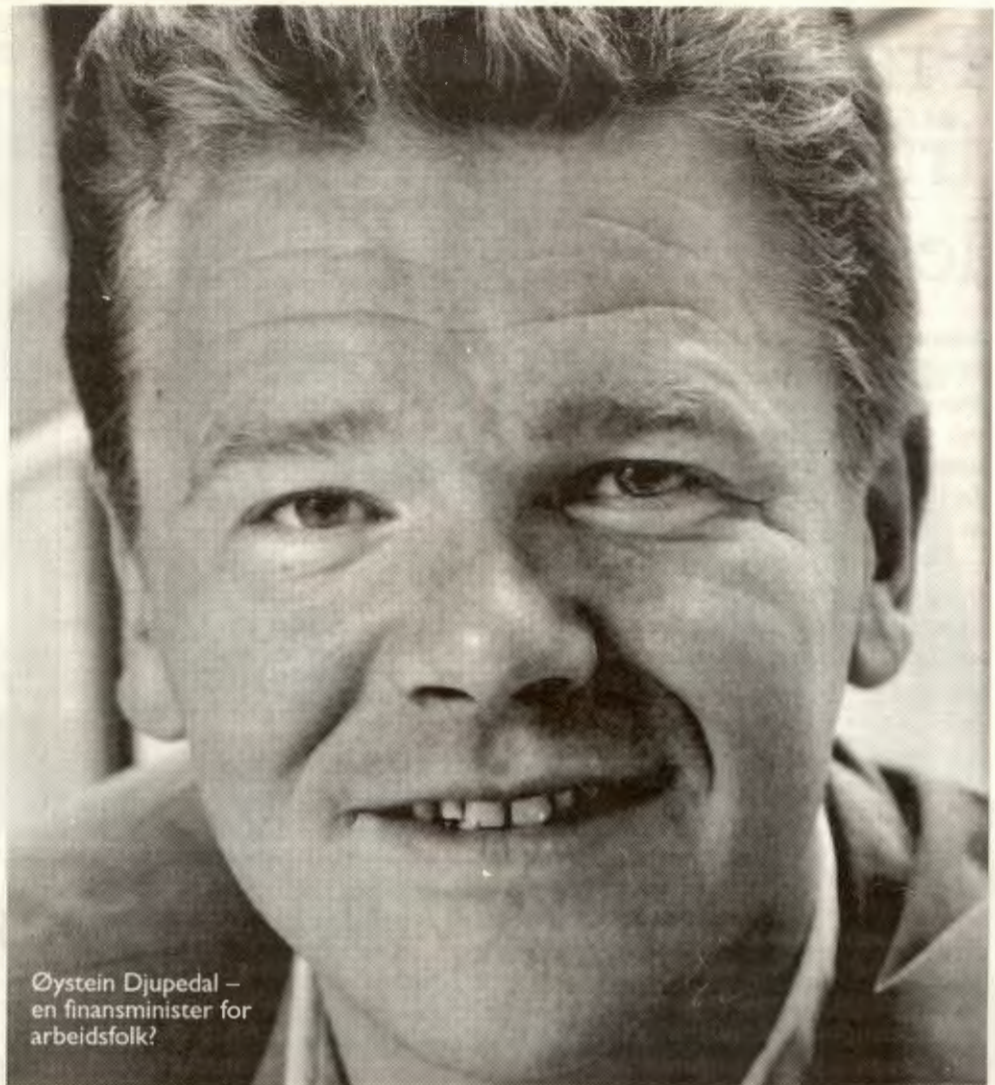
Tror du vedtaket om å søke regjeringsmakt med Ap vil svekke SV som et nei-parti?

– Det kan føre til det. Men dette er vel ikke veldig nytt. Det er mulig at SV vil nedtone EU-motstanden, men SV har vel uansett heller ikke vært en pådriver for å få løfte den fram. SV har alltid vært et støtteparti for Ap. Jeg tror det er andre ting enn slike vedtak som er viktige for utviklinga om EU-spørsmålet i SV. Men det er klart at når SV fungerer som et støtteparti for Ap, som blant annet driver fram privatiseringa i Norge, så må det være et tankekors for partiet.

MORTEN HALVORSEN, NOTODDEN RV

Hvis SV havner i regjering med Ap, vil det bety noe for listesamarbeidet med SV på Notodden?

– Solidaritetslista på Notodden fungerer relativt partiuavhengig, så det tviler jeg på. Vi har framlagt forslag hvor vi underskuddsbudsjetterer, med SV i regjering kan det selvfølgelig skape uenighet, men det løser vi gjennom interne diskusjoner.

Øystein Djupedal – en finansminister for arbeidsfolk?

Nederlag for SV-nettverket

Mens Klassekampen har oppsummert at venstreopposisjonen kom styrket ut av SVs landsmøte, så går kommentarene til maktas hovedorganer i en helt annen retning. Både Aftenposten, Dagbladet og Dagsavisen slår fast at SV har gjort en historisk henvendelse om regjeringssamarbeid med AP, og at venstreopposisjonen har lidd et avgjørende nederlag. Hvem har rett?

Jeg tror Aftenposten & co har rett. Kristin Halvorsen m/venner har makta å splitte opp opposisjonsnettverket. På den ene side har partiledelsen gitt etter, eller gått til venstre i utenrikspolitiske programspørsmål (Nye NATO, 'fredsskapende' militære aksjoner uten mandat fra Sikkerhetsrådet, WTO, EU). På den andre siden knuste den opposisjonen fra Hordaland, Rogaland og Sør-Trøndelag på spørsmålet om regjeringssamarbeid med AP. Et forslag som stilte betingelser som i realiteten gjorde regjeringssamarbeid utenkelig, fikk bare støtte fra 30 av rundt 200 delegater. Selvsagt var det positivt at venstreopposisjonen fikk større representasjon i sentralstyret enn på lenge. Men hva hjelp er det når de

som mot-ytelse har lovet å legge ned opposisjonsnettverket, og høyresida har både klart flertall og ikke minst moralsk mandat fra landsmøtet til å gjennomføre akkurat den politikken de ønsker?

Kristin Halvorsen & co har latt seg fange i en nytteløse logikk som står den rådende Individualismen - Markedliberalismen nær: Politikk er å gi Velgeren 'noe igjen' for stemmen. Velgere stemmer ikke SV hvis det ikke blir uttelling i form av Regjerings-Makt, som deretter på my(s)tisk vis gir velgerne bedre velferd eller annen nytte. Dette ligger tett opp til FrP, Høyre og AP sine fraser om at det vesentlige er at hver 'velger' skal få full valuta for 'skattepengene'. I tillegg bygger Halvorsen på illusjoner om hva en radikal juniorpartner i en norsk regjering kan utrette i en kapitalistisk verden, uten at det ideologiske hegemoniet og styrkeforholdet mellom klassene er avgjørende forandret.

Den som vil tjene på SVs pro-makt linje, er FrP. SV ønsker ikke å gå i spissen for radikaliserings og spredning av Folkeopprøret i Nord Norge. FrP vil beholde skan-

sen som Norges største opprørsparti, til og med i nord. Hagen vil raskt kunne reise seg etter Kleppe-striden. Han kan skremme med SV's 'visjon' om koalisjonsregjering med DNA og SP, og de to sistnevnte har begge bidratt til å gjøre leveforhold verre for folk fra sine regjeringssposisjoner.

Mange venstreopposisjonelle og oppriktige sosialister i SV og særlig SU kommer til å bli svært frustrerte når de ser hva slags politikk som landsmøtets 'lykkelige' kompromiss egentlig leder til. En sannsynlig følge er passivitet og svekket sosialistisk venstreside i Norge. Derfor blir det viktigere enn noen gang å ha en RV-gruppe på Stortinget. Press fra venstre, med et RV i framgang, vil kunne styrke venstreopposisjonen i SV. Samtidig må RV'erne forsterke enhetsarbeidet med SU'ere og SV'ere rundt prinsipper og saker vi er enige om. Dette vil danne grunnlag både for rekruttering til RV på kort sikt og omgruppering av venstresida på lengre sikt.

**Einar Braathen,
medlem av Oslo RV**

Fra en frustrert leser

Som meinig medlem har jeg denne helgen slitt meg gjennom den siste utgaven av "Opprør" (2-01). Avisen må minst være Norges mest leseruvennlige som tenkes kan. Heldigvis for redaksjonen er det ikke meningen at det skal selges noe.

Det burde nesten nesten være en prioritert oppgave å folkeliggjøre bladet, slik at vanlige medlemmer, vanlige arbeidsfolk som er til venstre for AP, kan føle en tilhørighet til partiet. I det siste kommunevalget fikk RV i Risør 366 stemmer (11.6%). Jeg velger å tro at dette var pga. den lokale avdelingens forståelige og synlige politikk i byens hverdag.

Det å gi et parti en stemme forplikter partiet ovenfor velgere og ingen andre. Heldigvis har vi ennå her i Norge en venstreside i politikken som fungerer. Selv om Arbeiderpartiet fjerner seg mer og mer fra arbeidsfolks håp og forventninger, har vi enda ikke de tilstander man har i England, hvor Ny Labour har gått over til høyresiden og kapret middel-England. Arbeiderklassen har i realiteten ingen partier å stemme på lenger. Slaget der ser ut til å være tapt! Som aktiv tillitsmann på arbeidsplassen tror jeg at det er mulig å få flere over til venstre, fra Arbeiderpartiet, men det som skrives og leses om dagligdags politikk må være på et språk som folk flest forstår.

Som utlending har jeg ingen problemer med å forstå det norske språket, men mener at formuleringene må gjøres om til daglig tale. Ellers kan jeg opplyse at jeg abonnerer på flere norske og utenlandske blader/aviser og leser ihvertfall 18 stykker hver uke.

Vennlig hilsen
John Disley, Risør RV

Svar fra redaktøren:

Du har helt rett, Opprør nr. 2 var uvanlig overfylt og vanskelig tilgjengelig. En del av tekstene var tildels svært tunge og i tillegg var det lite bilder. Den slags gjør medlemsbladet lite leservennlig.

Trass dette valgte jeg å trykke det på den måten det ble seende ut, ettersom det var siste utgave av Opprør før landsmøtet. Men jeg kan opplyse om at flere av innleggene opprinnelig var lenger enn det som til slutt ble trykt – det vil si at Opprør-leserne likevel har fått kortversjonen...

Arbeidet med å gjøre Opprør mer leservennlig er en kontinuerlig prosess. Redaktøren setter derfor pris på alle innspill fra årvåkne lesere. Stå på!

Kameratslig, Bjarke Friborg

Ruiner i Palestina

Penger til Palestina

På landsmøtet ble det tatt initiativ til en Palestina-innsamling. I alt kr. 4257,50 ble samlet inn til et barnekultursenter i Bethlehem og et intifada-sykehus.

Sykehuset ble opprettet under den forrige intifadaen, men gikk deretter over til å drive med vanlig rehabilitering.

Da den nåværende oppstanden brøt ut vendte det tilbake til å prioritere ofrene fra denne konflikten. De ansatte reiser ut etter bombetokt og plukker ut folk av ruinerne, driver med krisepsykia-tri m.m.

RV ikke et parti

Det er lagt fram forslag om å forandre vår allianses navn til Rødt Venstreparti eller Rødt Valgparti. Jeg vil ikke kunne være medlem av noe parti, da partier hører det borgerlige demokrati og statskommunismen til, to systemer jeg kjemper imot.

RV har allerede gått altfor langt inn i det parlamentariske systemet. Kapitalismen kan ikke fjernes igjennom parlamentarismen, der er historien og teorien enige. "Sett en Vincent de Paul ved makten: Han kommer til å bli en Guizot eller en Talleyrand." (Pierre-Joseph Proudhon). Alle radikale som igjennom politikken har fått makt under kapitalismen har blitt spist av systemet de jobber imot. Helt siden Karl Kautsky og Eduard Bernstein fram til dagens Labour i Storbritannia har vi kremeksempler på rekke og rad. Vårt eget "arbeider"-parti er også godt eksempel. Kapitalismen er umulig å fjerne innenfra, det er penga som styrer, "demokratiet" er kun et skjul for å få folk til å tro at de har makt, "...et utmerket middel til å undertrykke og ruinere et folk i navn av en såkalt folkevilje. Et representasjonssystem innebærer ikke noen trygghet for folket, tvert imot skaper det en herskende overklasse og sikrer at det består" (Mikail Bakunin). Skolen og media indoktrinerer oss med at valgsystemet er det eneste rettferdige, og at alle andre metoder folk har for å skape forandring er udemokratiske. RV må kjempe hardt imot slike tanker dersom alliansen fortsatt skal kunne kalle seg revolusjonær, og da er ikke det å

danne nok et parti veien å gå.

DIREKTE AKSJON

Vi trenger ikke enda et parti, vi er en folkelig allianse imot kapitalmakt, og for å unngå å bli sugd opp av parlamentarismen må RV bruke sin energi på aksjoner framfor parlamentarisk politikk. I dag er vi allerede langt inne i det politiske systemet, partiet bruker altfor mye tid på å lese igjennom møte-referater fra bystyremøter, hvor vi kun har en ubetydelig røst uansett. Alliansen må isteden bruke sin tid på å organisere folk, på å styrke fagforeningen lokalt imot den sentrale ledelsen, på å arrangere demonstrasjoner, underskriftsaksjoner og åpne møter, kort sagt; alliansen må bruke sin energi på direkte-aksjoner. I kommunestyrene fjerner vi oss fra folk, vi blir som andre politikere som folk ikke har noe forhold til. Det er på gata og i fagforeningen at vi har kontakt med folk, da er vi "en del av folket", ikke hevet over dem slik du blir i kommunestyret.

KNUS STATEN

Rød Ungdom hadde for noen år siden en sommerleir kalt "Knus Staten", i dag fjerner RV seg fra dette viktige slagordet. Alliansens kåthet for å få noen "inn på tinget" er kvalm, ser ikke sentralledelsen hva dette forteller velgerne? Det blir viktigere å få noen inn i systemet enn å knuse det, det blir viktigere å få være med å administrere staten enn å knuse den. Fortsetter RV på denne veien blir vi det nye SV, mens SV blir det nye AP, som igjen kan slå seg sammen med Høyre og resten av sentrums-

suppa.

ANARKISTER + RV = SANT?

Det er kanskje noen som ikke har oppdaget det, men den svarte fløyen i RV er i økning, og anarkister kan ikke tolerere noe parti. Hittil har jeg ikke hatt store problemer, verken med RVs program eller alliansens handlinger, dette fordi RV i dag ikke er noe parti. Det finnes selvfølgelig mange som fortsatt forføres av Lenins parti-modell, og som bortforklarer diktaturet i Russland med at revolusjonen måtte forsvares mot ytre fiender. "På dette svarer vi at intet diktatur kan ha noe annet mål enn å rekke så lenge som mulig." (Daniel Guerin, Anarkismen). Vi trenger ingen ny stat administrert av folk som påstår å stå på arbeidernes side, vi trenger ingen regjering; vi trenger et folkestyre, et direkte demokrati og virkelige sovjetter.

MAKT OG VALG

Ikke misforstå, jeg er ikke imot at RV skal stille til valg (da hadde jeg jo selvfølgelig ikke vært medlem av en valgallianse). Å ha RV i kommunestyret, gjerne også på stortinget, gir oss for det første masse public relations, noe en minimal gruppe som vår trenger. Vi får mulighet til å avsløre noe av hykleriet i dette råtne systemet, vi har muligheten til å dra det råtne fram i lyset og øke folks avsmak for politikere og systemet generelt. Og å ha en allianse inne i systemet hjelper oss å holde sammen utenfor det; venstresida i dag ville ikke vært den samme uten RV. Samtidig kan vi selvfølgelig

også dra politikken noe over i rød retning, men *et parlamentarisk partis makt er minimal!* Det viktigste vi kan fortelle folk fra mikrofonene vi får til rådighet er at RV på tinget og i kommunen ikke vil forandre noe særlig på folks hverdag. Dette er vi nødt til å skrike ut så høyt vi klarer, særlig før valg, folk må ikke tro at dersom de stemmer på RV, så vil alt bli bra. Dette forteller de andre partiene til sine velgere, og de gjør det for å pasifisere folk; de forsøker å folk til å tro at den eneste makta de har er en stemmeseddel en gang hvert andre år. Etter hvert valg ser da også folk at denne makta er ikke-eksisterende, de føler seg forrådt, og reagerer med politikerforakt. RV må ikke gjøre som de borgerlige partiene og fortelle folk at "med RV blir alt så mye bedre", vi må fortelle dem realitetene, og på den måten skille oss fra politikerne. Dersom folk ser på RV-ere som noe annet enn politikere har vi kommet langt (dette har FrP til en hvis grad klart, til tross for at de er mer politikere enn noen andre). Vi skal ikke gjøre folk passive slik det parlamentariske systemet gjør, vi skal fortelle at det ikke er i stemmeseddelen makta ligger, men på gata og i fagforeningen.

Håper at forslaget om å forandre RV til et parti ikke var seriøst ment, og at vi ved neste valg vil se slagord som: "Ikke stem" eller "RV kan hjelpe til – Forandringene må dere skape sjøl".

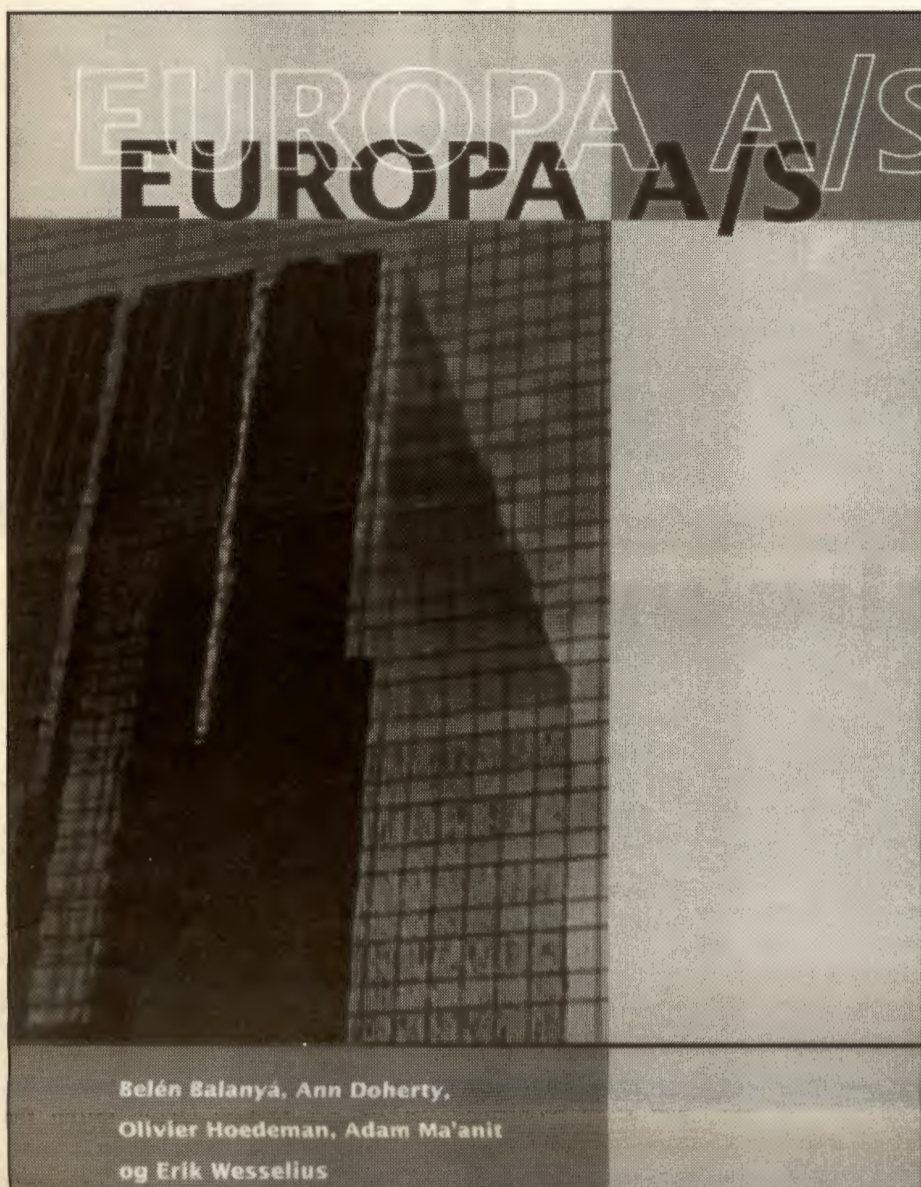
Carl-Fredrik Berg,
Drammen RV

Kunnskap mot høyrekreftenes internasjonale offensiv!

PRIS: Kr. 200 pr. stk – Bestilles via e-post rv@rv.no

(skriv navn og adresse, så sender vi bok + giro)

RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo, tlf. 22 98 90 50, fax 22 98 90 55

Belén Balanya, Ann Doherty,
Olivier Hoedeman, Adam Ma'anit
og Erik Wesselius

Europa A/S

Rød Valgallianse forhandler nå boken "Europa AS", som setter fokus på de transnasjonale selskapene, EU og globaliseringen. Boken er på 261 sider og er skrevet av forskergruppen Corporate Europe Observatory. Oversatt til dansk av Enhedslisten.

Peder Martin Lysestøl og Roar Eilertsen

Den nyliberale revolusjonen

Om angrepet på velferdsstaten

NY BOK FRA DE FACTO:

Den nyliberale revolusjonen er boka som gir fagforeningsfolk og alle som kjemper for velferdsstaten nødvendig analyse og kunnskap om de store omleggingene i norsk økonomi fra 1978 til i dag.

Dette er historia om hvordan en eventyrlig vekst i landets inntekter samtidig kan føre til offentlig fattigdom, større ulikheter og hundretusener av ny-fattige. Utviklingen fra rettigheter og fellesskap til markedskrefter og profittjag roper etter motmakt fra folkelige organisasjoner. Med denne boka er mye ammunisjon samlet mellom to permer.

Røde Fane- rått og rødt!

Innhold Røde Fane 8.mars-nummer:

- Innspill Chiku Ali: Ett gram forebygging er bedre enn ett tonn straff
- Elin Volder Rutle: Sex -nå også for jenter?
- Anna Lopez: Hva er felles mellom norske kvinner og innvandrerkvinner?
- Ingrid Baltzersen: Seksualitet i et internasjonalt perspektiv
- Jorun Gulbrandsen: Lærdom fra Sovjet: Kvinners behov alltid først?
- Liza Largoza Maza: Rosekampanje mot global sexhandel (fra Filippinene)
- Solveig Aamdal: Kampen mot EU krever
- Pål Steigan: Pol Pot, Kambodsja og Kina
- Kjell Arnestad: Kva er Mjøsutvalet?
- Eivind Rutle: Sosialismedebatt
- Terje Valen: Kvinnekamp og kommunisme (debatt)
- Morten Falck: Stefan Lindquists Lenin-biografi (bokomtale)
- Espen Løkeland: Lars Borgersruds bok, Konspirasjon og kapitulasjon

Hvis du ikke er abonnent på Røde Fane, kan du få minst fire nummer i året ved å sende kr.100 til: PB. 124, 3251 Larvik, bankgiro 6276.05.28108

1. mai-tog på Utsira under krigen

Utsira er ei lita øy som ligger langt ute i havet vests for Haugesund. Til tross for øya sin isolerte beliggenhet hadde revolusjonære tanker og ideer åpenbart inspirert visse enkeltpersoner allerede før krigsutbruddet. Før krigen var hele seks fiskebåter fra Utsira oppkalt etter kommunistiske revolusjonære. Navnet på disse fiskebåtene var: Lenin, Trotsky, Litvinof, Stalin,

Krassin og Dimitrov.

Under andre verdenskrig var det et sted mellom 200-400 tyske soldater på Utsira. Tallet varerte noe. Dessuten bodde i overkant av 400 vanlige sirabuer på Utsira under krigen. I begynnelsen av krigen - høsten 1941 holdt det på å skje en forferdelig tragedie. Under et forferdelig uvær blåste taket på det gamle fyret ned. Dette førte til et kraf-

tig smell. Tyskerne trodde da at noen innbyggere på Utsira hadde skutt på tyske soldater og at det var dette som forårsaket smellet. Som straff bestemte den tyske militærledelsen på øya seg for å henrette 20 tilfeldig valgte utsirabuer. Heldigvis ble misforståelsen oppklart i siste liten og massehenrettelsen ble avverget.

Ellers ble en fisker fra Karmøy skutt og drept av en

tysk soldat mens han stod i styrehuset på skøyta si under innseiling til en av havnene på Utsira.

Som tidligere nevnt var man slett ikke ukjent med revolusjonære tanker og ideer på Utsira både før og under krigen. Så utrolig det høres ut arrangerte en del ungdommer 1. mai-tog på Utsira under krigen, der de blant annet sang Internasjonalen og

delte ut løpesedler. Ni av ungdommene ble arrestert av tyskerne og sendt til Stavanger der de satt i fengsel i flere uker og ble utsatt for svært harde forhør. Utsira er trolig det eneste stedet i Norge der man gikk i 1. mai-tog og sang Internasjonalen under andre verdenskrig.

**Magne Austrheim,
Utsira RV**

Ta kontakt med ditt fylkeslag:

RV sentralt

Osterhausgt. 27, 0184 Oslo
tlf: 22 98 90 50; fax: 22 98 90 55
e-post: rv@rv.no; www.rv.no

Østfold

Anne Steinsland, Mikkelsbergbakken 10,
1832 Askim, tlf: 69 88 59 40
e-post: a-steins@online.no

Akershus (ny)

Linda Tangen
Frydenbergveien 28, 0575 Oslo
e-post: lindawt@student.matnat.uio.no
e-post: akershus.rv.no

RV-kontor:

Osterhausgate 27
Tlf: 22 98 90 50, fax: 22 98 90 55

Oslo (ny)

Olaf Svorstøl
Motzfeldtsgate 5, 0187 Oslo
tlf: 22 17 99 02
e-post: oslo@rv.no

RV-kontor:

Osterhausgate 27
tlf: 22 98 90 50, fax 22 98 90 55
Bystyregruppa: tlf: 22 86 19 21

Hedmark

Harald Dyrkorn, 2100 Skarnes,
tlf: 62 96 22 96,
e-post: haralddy@online.no

Oppland

Michael Hall, Johan Castbergsgate 36,
2815 Gjøvik, tlf: 61 17 65 15
e-post: mi-ha@online.no

Buskerud

Sigbjørn Birkeland, Boks 310
3471 Slemmestad, tlf: 31 28 08 72
e-post: ana-tayl@online.no

Vestfold

Per Jørgensen
Vardenlia 4 C, 3227 Sandefjord
tlf: 33 46 53 42
e-post: perj@vestfoldnett.no

Telemark (ny)

Morten Halvorsen
Søndre Skogenveien 4, 3679 Notodden
tlf: 35 01 33 93
e-post: mo-halv2@frisurf.no

Aust-Agder

Knut Henning Thygesen, Øvregate 16,
4950 Risør, tlf: 37 15 14 51
e-post: kos@aa.telia.no

Vest-Agder (ny)

Vetle Mangseth
Gunhildsvei 67, 4633 Kristiansand
tlf: 38 01 23 27
e-post: vetmangs@online.no

RV-kontor:

Kristian 4desgate 25, tlf: 38 02 30 04
e-post: rvagder@online.no

Rogaland

Leiv Olsen
Admiral Cruysgate 24, 4012 Stavanger
tlf: 51 52 59 18 (p), 51 78 80 41 (j)
e-post: leolsen@online.no

Hordaland

Sigurd Solberg, Boks 229, 5701 Voss
tlf: 56 51 04 73 / 56 51 35 00,
e-post: sigurd.solberg@c2i.net

RV-kontor:

Postboks 992,
Vestre Torggate 6, 5808 Bergen
tlf: 55 31 64 21, faks: 55 31 99 70
e-post: bergerv@online.no

Sogn & Fjordane

Ottar Uglum, Håland, 6993 Høyanger
tlf: 57 71 29 21
e-post: ouglum@sf.telia.no

Møre & Romsdal

Odd Stensholt
Grasskaret 8, 6429 Molde
tlf: 71 21 55 34, 93 86 79 29
e-post: ostensho@online.no

Sør-Trøndelag

Per I. Mathisen
Leinumveien 22, 7080 Heimdal

tlf: 73 50 97 05, 98 84 12 35

e-post: Per.Inge.Mathisen@idi.ntnu.no

RV-kontor:

Postboks 4319
Hospitalsløkkan, 7417 Trondheim
Tlf: 73 52 57 70, fax 73 52 52 78

Nord-Trøndelag

Solveig Aamdal, Vestberget 11,
7650 Verdal, tlf: 74 04 26 18

e-post:

solveig.aamdal@SU-NT.sni.telemax.no

Nordland

Gunnar Aarstein, 8324 Digermulen
tlf: 76 07 68 88

e-post: gaarstei@online.no

Troms

Frøde Bygdnes
St. Olavsgt. 31, 9405 Harstad
tlf: 77 06 92 60, fax: 77 06 92 61
e-post: bygdnes@online.no

Finnmark

Synnøve Thomassen
Sorenskriveveien 13, 9511 Alta
tlf: 78 44 09 57
e-post: oeheitma@online.no

besøk RV på www.rv.no

